

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδουκῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΑ' ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας
27.2/12.3.2006

**Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμὸς
Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης
καὶ «Ἄορατος Ἐνότης» τῆς Ἐκκλησίας**

Διοργάνωσις

Ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς,
μὲ τὴν εὐλογία, ἐπιστασία καὶ καθοδήγησι
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἦρωπου καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ,
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Ξενοδοχεῖο «Νοβοτέλ»
Μιχαήλ Βόδα 4-6, Πλατεῖα Βάθης, Ἀθήνα

Πρόγραμμα «ΙΔ' Συνάξεως»

Ἑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν
τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν
Φωτίου Μεγάλου, Γρηγορίου Παλαμᾶ, Μάρκου Εὐγενικοῦ

— **Εἴσοδος** Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ,
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἑνισταμένων.

— «*Εἰς πολλὰ ἔτη...*».

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- «*Τῆ Ἑπερμάχῳ...*». Ἦχος πλ. δ'. Κοντάκιον.
- «*Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα Σου...*». Ἦχος β'. Ἀπολυτίκιον.
- «*Τριάδος θεράποντες...*». Ἦχος δ'.
Ἀπολυτίκιον Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν.
- Στίχοι Δοξολογίας. Ἦχος βαρῦς τετράφωνος.
Κυριακοῦ Καλογήρου.

— **Παρουσιαστής:** Ἄνοιγμα «*ΙΔ' Συνάξεως*».

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- «*Μὴ ἀποστρέψης...*». Μέγα Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.
- «*Ἄλαλα τὰ χεῖλη...*». Ἦχος πλ. δ' τρίφωνος. Μεγαλυνάριον
Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τὴν Ἑπεραγίαν Θεοτόκου.
- Ἐκλογὴ κρατήματος. Ἦχος γ'. Γεωργίου Τσατσαρώνη. Ἄρχοντος
Μουσικοδιδασκάλου Μ.Χ.Ε.

— **Παρουσιαστής:** Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν «*ΙΔ' Σύναξιν*».

— **Ὁμιλία:** «*Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμὸς
Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης
καὶ “Ἀόρατος Ἐνότης” τῆς Ἐκκλησίας*»

Ἑομιλίᾳ Μέρος Α΄:

Παποκεντρικὴ Παγκοσμιοτῆς καὶ τὰ ἀντι-πατερικὰ πρότυπα τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

- α. Ἡ Παποκεντρικὴ Παγκοσμιοτῆς.
- β. «Ἐπίδειξῆ πλανητικῆς ἐξουσιαστικῆς ἰσχύος».
- γ. «Santo Subito»!... «Ἄγιος Ἀμέσως»!...
- δ. Ἡ συγκατάθεσις τοῦ Καθολικοῦ Σώματος.

—Βιντεοταινία:

«Παποκεντρικὴ Παγκοσμιοτῆς καὶ ἀλλοτριώσεις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν».

- Α΄: Ἡ νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα.
- Β΄: Ἡ διγλωσσία τοῦ νέου Πάπα.
- Γ΄: «Νῦν κρίσις ἐστὶ...»!

—Παρουσιαστής: Εἰσαγωγή εἰς τὸ Μέρος Β΄.

Ἑομιλίᾳ Μέρος Β΄:

Ἡ Οἰκουμενιστικὴ Αἴρεσις τῆς «Ἀοράτου Ἐνότητος» τῆς Ἐκκλησίας.

- α. Τὸ σύγχρονο οἰκουμενιστικὸ ἐνωτικὸ πλαίσιο.
- β. Ἡ συμβολὴ τοῦ Παπισμοῦ στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου.
- γ. Ἡ συμβολὴ τοῦ ΠΣΕ στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου.
- δ. Ἡ συμβολὴ τῶν ὀρθοδόξων στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου.
- ε. Ἡ Ἀληθῆς Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ Ἀληθές Βάπτισμα.
- ς. Οἱ Οἰκουμενισταὶ εἶναι «ἀκοινώνητοι» καὶ «ἀλλότριοι Θεοῦ».

—Παρουσιαστής:

- Ἐπίλογος «ΙΓ΄ Συνάξεως».

—Κατακλείς, ὑπὸ Σεβ. Μητροπολίτου Ἑρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ.

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- «Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν...».
- «Τίς Θεὸς μέγας...».

— «Δι' εὐχῶν...».

Γιὰ τὴν ἐνημέρωσι περὶ Οἰκουμενισμοῦ

1. Βιβλία

• Κυκλοφοροῦν ἑννέα βιβλία στὴν «Σειρὰ Β': Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία» (B1-B9).

2. Βιντεοταινίες

• Κυκλοφοροῦν δεκαπέντε (15) βιντεοταινίες ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται καὶ οἱ «Συνάξεις» Β' (1994) – Γ' (2002).

3. Ψηφιακοὶ Βιντεοδίσκοι (D.V.D.)

- «IB' Σύναξις» (2004).

**Κεντρικὴ διάθεσις βιβλίων,
βιντεοταινιῶν καὶ βιντεοδίσκων –
Πληροφορίες:**

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ

Τ.Θ. 46006

133 10 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ

Τηλέφ.: 210 2411380 - 210 2411316, Fax: 210 2411080.

E-mail: Kyprianos@hol.gr

Ἴστοσελίδα: <http://www.synodinresistance.org>

4. «Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» (Α'-ΙΑ')

• Οἱ «Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», οἱ ὁποῖες διοργανῶνται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, τῇ ἀναθέσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἀποβλέπουν στὴν ἐνημέρωσι τῶν εὐσεβῶν μὲ τρόπο ὑπεύθυνο καὶ σοβαρό, γιὰ τὰ φλέγοντα θέματα τῆς Πίστεώς μας καὶ ἰδίως γιὰ τὸν θανάσιμο κίνδυνο τῆς συγχρόνου μας αἰρέσεως, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο γὰγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΔ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμὸς Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης καὶ «Ἄόρατος Ἐνότης» τῆς Ἐκκλησίας

Κείμενα Παρουσιαστοῦ-Ἐκφωνητοῦ

● Ἄνοιγμα «ΙΔ΄ Συνάξεως»

Ἄγιοι Ἀρχιερεῖς·

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·

ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Σᾶς καλωσορίζουμε στὴν ἀποψινὴ μας Ἐκδήλωσι, ἡ ὁποία – μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας – ἀποτελεῖ τὴν **δεκάτη τετάρτη** κατὰ σειρὰν «Σύναξι Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως».

Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐγκαινιάσθηκε τὸ 1990 καὶ συνεχίζεται κάθε χρόνο σταθερὰ ἀπὸ τὸ 1994.

Οἱ «Συνάξεις» αὐτὲς ἀποβλέπουν στὴν ἐνημέρωσι τῶν εὐσεβῶν γιὰ τὰ φλέγοντα θέματα τῆς Πίστεως καὶ ἰδίως γιὰ τὸ θανάσιμο κίνδυνο τῆς συγχρόνου μας αἵρέσεως, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καὶ ἔχει ἐπιλεγῆ εἰδικὰ αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ τὶς «**Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως**», διότι σήμερα ἐορτάζουμε τὴν νίκη καὶ τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ὄχι μόνον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, ἀλλὰ καὶ κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων τὴν νίκην τῆς Ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, τοῦ Φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους.

Τὸ **Μήνυμα** τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς Ἑορτῆς, τοποθετημένης στὴν ἀρχὴ ἀκριβῶς τῆς εὐλογημένης περιόδου τῶν **Νηστειῶν καὶ τῆς Μετανοίας**, εἶναι ἰσχυρότατο καὶ σαφέστατο: τὸ **οἰκοδόμημα τῶν πνευματικῶν ἀγώνων** γιὰ τὴν σωτηρία μας πρέπει νὰ ἔχη ὡς ἀρραγῆς θεμέλιο τὴν ὀρθοδοξία τῆς Πίστεώς μας.

* * *

Μὲ τὴν φωτιστικὴ καὶ ὁδηγητικὴ χάρι τῆς Θεομήτορος καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Πίστεώς μας, ἡ πρωτοποριακὴ προσπάθεια τῶν «**Συνάξεων Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως**» ἐπιδιώκει, χάριτι Θεοῦ, μία **πολύπλευρη, συστηματικὴ καὶ βαθειὰ ἀνατομία** τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ἐξ ἐπόψεως **ἱστορικῆς καὶ θεολογικῆς**.

Ἐπικαλούμεθα τὶς προσευχῆς Σας γιὰ τὴν **συνέχισι** τῆς τεράστιας αὐτῆς προσπάθειας, ἀλλὰ καὶ τὴν **συνεχῆ βελτίωσι** αὐτῆς, στὴν προοπτικὴ μιᾶς **Νέας Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας**, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας.

* * *

Σᾶς εὐχαριστοῦμε λοιπὸν ποὺ ἀνταποκριθήκατε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ στὴν πρόσκλησί μας καὶ Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ προσεύχεσθε γιὰ τὴν ὀμαλὴ καὶ αἰσία ἔκβασι τοῦ ἀποψινοῦ μας προγράμματος.

Ἦδη ἡ Βυζαντινὴ μας Χορωδία ἄνοιξε προσευχητικὰ τὴν «**Σύναξι**» μας καὶ ἀκούσαμε μαζὶ μὲ τὸ **Κοντάκιο** καὶ τὸ **Ἀπολυτίκιο** τῆς ἡμέρας, τὸ **Ἀπολυτίκιο** τῶν ἰδιαιτέρων Προστατῶν μας ἀπόψε – τῶν Ἀγίων **Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, Φωτίου Μεγάλου – Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ**, ὡς καὶ στίχους ἐκ τῆς **Δοξολογίας Κυριακοῦ Καλογήρου**, σὲ ἦχο βαρὺ τετράφωνο.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Χορωδία μας θὰ ψάλῃ τὸ **Μέγα Προκείμενο** «Μὴ ἀποστρέψης», σὲ ἦχο πλάγιο τοῦ τετάρτου.

* * *

Τὸ γνωστὸ **Μεγαλυνάριο** ἐκ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου: «Ἄλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν», ἐντάσσεται ὀργανικὰ στὴν ἀντι-αιρετικὴ στάσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ ἐπομένως ἔχει θέσι στὶς «**Συνάξεις** » μας.

Ὁ Βυζαντινὸς Χορὸς τῶν Ἀγιοκυπριανιτῶν θὰ κλείσῃ τὴν παρουσία του ἀπόψε μὲ τὸ «Ἄλαλα τὰ χεῖλη», σὲ ἦχο πλάγιο τοῦ τετάρτου τρίφωνο καὶ **ἐκλογὴ κρατήματος** σὲ ἦχο τρίτο, Γεωργίου Τσατσαρώνη, Ἄρχοντος Μουσικοδιδασκάλου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

● *Εἰσαγωγή εἰς τὴν «ΙΔ΄ Σύναξιν» (Μέρος Α΄)*

Ἡ αἵρεσις τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** διαιρεῖ τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τὸ 1924· εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητο νὰ προβάλλεται συνεχῶς ὁ λόγος τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας καὶ νὰ δραστηριοποιῆται μὲ ὑπεύθυνο καὶ σοβαρὸ τρόπο ἡ **Ὁρθόδοξος Ἐνστασις** ἀπὸ τοὺς Ἀντι-οικουμενιστὰς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Στὴν προοπτικὴ αὐτῇ, ἡ Μοναστικὴ Ἀδελφότης τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς ἔχει προβῆ στὴν παραγωγὴ **ἀρκετῶν** βιντεοταινιῶν μὲ καθαρῶς ἀντι-οικουμενιστικὸ περιεχόμενον.

Ἡ ἐκδοτικὴ μας ἐπίσης προσπάθεια, μὲ τὸν γενικὸ τίτλο **«Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία»**, περιλαμβάνει πρὸς τὸ παρὸν **έννέα** ἐνημερωτικὰ βιβλία, ἕξι ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῆ καὶ στὰ ἀγγλικά.

Μάλιστα, ἔχουμε τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ νὰ Σᾶς ἀναγγείλουμε, ὅτι ἡ μαρτυρία μας πολλαπλασιάζεται ἤδη μέσῳ τοῦ **«Ἰντερνετ»**: ἡ Ἰστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὸ Διαδίκτυο φιλοξενεῖ μεγάλο ἀριθμὸ σχετικῶν κειμένων καὶ συμβάλλει ἔτσι στὴν διεθνοποίησιν τοῦ **Ἀντι-οικουμενισμοῦ**.

Ἡ ὅλη αὐτὴ δραστηριότητα ἀποβλέπει, μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μας, στὴν συνειδητοποίησιν τοῦ μεγάλου κινδύνου καὶ στὴν ἀφύπνισιν τῆς **Συνοδικῆς Συνειδήσεως** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως καὶ τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματός της, δηλαδὴ τῆς καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου.

* * *

Ἐφέτος, ἐκρίθη σκόπιμο νὰ ἀναφερθοῦμε κριτικὰ σὲ ὠρισμένα σοβαρὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Ὁ θάνατος καὶ ἡ κηδεῖα τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 2005, ἔφεραν στὸ προσκῆνιον, μὲ τρόπο πράγματι δυναμικόν, τὴν αἵρεσιν τῆς **Παπικῆς Παγκοσμιότητος**.

Τί εἶναι ἡ αἵρεσις αὐτή; Ποίος τὴν ἐνσαρκώνει; Ποιά εἶναι ἡ σχέσις τῶν ὀρθοδόξων μὲ αὐτήν; Ποιές εἶναι οἱ εὐθῦνες τους;

Στὰ ζητήματα αὐτὰ θὰ ἀναφερθῆ ὁ **πρῶτος Ὁμιλητής** μας, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς βοηθήσῃ, μὲ τρόπο ἐπαγωγικό, νὰ συνειδητοποιήσουμε **τόσο** τὴν σοβαρότητα τῆς αἰρέσεως τῆς **Παποκεντρικῆς Παγκοσμιοτήτος**, ὅσο καὶ τὴν μεγάλη πτώσι τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι συμμετέχοντες μὲ ποικίλους τρόπους στὴν **Παποκεντρικὴ Παγκοσμιοτητα**, χωρίζονται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ ἐκπίπτουν ἀπὸ τὴν **Ὁρθόδοξη Καθολικότητα**.

Ἔχουμε παραγάγει, ὡς συνήθως καὶ μία **ταινία**, γιὰ τὴν ἐνημέρωσί Σας, ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ ἐμπεδωθοῦν ἀκόμη καλύτερα οἱ θέσεις τῶν **Ὁμιλητῶν**.

Ἡ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ταινία μας θὰ προβληθῆ μετὰ τὸν **πρῶτο Ὁμιλητῆ**, τὸν Πανοσιολογιώτατο **Ἀρχιμανδρίτη π. Κυπριανό**, τὸν ὁποῖο παρακαλῶ νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα.

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΔ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμὸς Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης καὶ «Ἄόρατος Ἐνότης» τῆς Ἐκκλησίας

Μέρος Α΄

Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης Τὰ ἀντι-πατερικὰ πρότυπα τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν

- α. Ἡ Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης.*
- β. «Ἐπίδειξη πλανητικῆς ἐξουσιαστικῆς ἰσχύος».*
- γ. «Santo Subito»!... «Ἅγιος Ἄμέσως»!...*
- δ. Ἡ συγκατάθεσις τοῦ Καθολικοῦ Σώματος.*

§ α. Ἡ Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα καὶ πνευματικὲ μας Πατέρα·
Θεοφιλέστατοι·*

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ε ΠΙΚΑΛΟΥΜΑΙ τὴν φωτιστικὴ χάρι τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν ὀδηγη-
τικὴ βοήθεια τῆς Παναγίας Μητέρας μας, προκειμένου νὰ
εὐοδωθῆ ἡ κριτικὴ μας προσέγγισις στὸ ἐπίκαιρο καὶ πολὺ σοβαρὸ
ζήτημα τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*, ὅπως αὐτὴ ἀναδεικνύεται
στὰ ὅρια τῆς λεγομένης *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Τὸ θέμα αὐτό, ἡ *Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης*, εἶναι πράγματι
ἐπίκαιρο γιὰ τρεῖς κυρίως λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο πρῶτοι
συνέβαλαν προσφάτως στὴν θεαματικὴ ἀνάδειξι τοῦ Βατικανοῦ καὶ
τοῦ προσώπου τοῦ Πάπα κυριολεκτικὰ σὲ *κέντρο* τοῦ κόσμου.

Ποιοὶ ἦσαν οἱ λόγοι αὐτοί;

Πρωτίστως, ἡ κηδεία τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, τὸν Ἀπρίλιο
τοῦ 2005· κατόπιν, ἡ ἀνάδειξις τοῦ νέου Πάπα, τοῦ Βενεδίκτου ΙΣ΄,
ἐπίσης τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 2005· καὶ τρίτον, ἡ συνεχῶς αὐξανόμενη
κινητικότης τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*, ἰδιαίτερος μάλιστα τῶν
Ἀθηνῶν, πρὸς τὸ Βατικανό, μετὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα στὴν
Ἑλλάδα, κατὰ τὸν Μάιο τοῦ 2001.

Ἡ ἐπικαιρότης ὅμως τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἔφερε στὸ προσκῆνιο,
μὲ ἐξαιρετικὴ μάλιστα ἔμφασι, τὴν ὄντως τραγικὴ ἀλήθεια, ὅτι οἱ
καινοτόμοι *Οἰκουμενισταὶ* ὀδηγοῦνται πλέον σταθερὰ ἐκτὸς τῆς
Ὀρθοδόξου Καθολικότητος καὶ μακρὰν τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς Ἁγίους
τῆς Ἐκκλησίας μας· ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται καὶ ἡ μεγάλη, ἡ ὑψίστη
σοβαρότης τῆς ἰδιότυπης αὐτῆς *Παγκοσμιότητος*, ἡ ὁποία ἔχει ὡς
κέντρο αὐτῆς τὸ Βατικανὸ καὶ εἰδικώτερα τὸ πρόσωπο τοῦ Πάπα.

Ἡ σοβαρότης αὐτὴ ἐγείρει γιὰ πολλοστὴ φορὰ τὸ ἐξῆς καίριο καὶ
πολυ-επίπεδο ἐρώτημα, στὸ ὁποῖο καλεῖται κάθε εὐσεβῆς νὰ δώσῃ
μία πειστικὴ, ἀλλὰ καὶ συνεπῆ ἀπάντησι: ἔφ' ὅσον, ὡς Ὀρθόδοξοι,
εἴμεθα φορεῖς τῆς *κληρονομιάς* τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν,
Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ

Εὐγενικοῦ, πῶς ἄρα γε εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃμε κοινωνία μὲ τοὺς *Οἰκουμενιστάς*, οἱ ὁποῖοι συμβάλλουν μὲ ποικίλους τρόπους στὸν θρίαμβο τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*; καὶ περαιτέρω, δὲν διστάζουν νὰ προβάλλουν εὐκαίρως ἀκαίρως τὸν Πάπα ὡς *πρότυπον* ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως; καὶ τοιουτοτρόπως, νὰ ἐμπεδῶνουν τὴν πεπλανημένη αἴσθησι, ὅτι ὑφίσταται πλέον μία *νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα*, στὸ πλαίσιο τῆς ὁποίας τὰ *ὄρια/σύνορα* μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Αἱρέσεως γίνονται ὅλο καὶ περισσότερο δυσδιάκριτα;

Μετὰ τὶς εἰσαγωγικὰς αὐτὰς σκέψεις, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὸ περίγραμμα τοῦ θέματός μας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐλπίζω στὴν προσευχὴ καὶ τὴν προσοχὴ Σας, κατὰ τὴν πορεία τῆς κριτικῆς μου ἀναλύσεως.

* * *

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος 2001, ἀπὸ τοῦ Βήματος αὐτοῦ, εἶχαμε ἀναφερθῆ στὸν *Ρωμαιοκεντρικὸ καὶ Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμό*¹.

Ἡ δογματικὴ πεποίθησις τῶν Δυτικῶν, ὅτι ὁ ἐκάστοτε Πάπας τῆς Ρώμης εἶναι *δῆθεν ἡ «κεφαλὴ τῆς ὅλης οἰκουμένης»* (caput totius orbis)², δὲν εἶναι βεβαίως πρόσφατος.

Ἐνα ἄρκετὰ πρῶιμο κείμενο τοῦ Βατικανοῦ, οἱ «Παπικὲς Ὑπαγορεύσεις» (Dictatus Papae)³, τοῦ ΙΑ΄ αἰ., θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Παπικούς, ἀκόμη καὶ σήμερα, ὡς ἓνα «ἐξαιρετο παπικὸ ντοκουμέντο»⁴ καὶ ὡς ἡ «*“Magna Carta”* τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας»⁴.

Στὶς εἴκοσι ἑπτὰ μικρὰς προτάσεις τοῦ «ντοκουμέντου» αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὑπογραμμίζεται ἡ «δομὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει χαρακτῆρα *συγκεντρωτικῆς μοναρχίας*, μὲ τὴν ἔννοια τῆς *ἀπόλυτης ἐξουσίας* τοῦ Πάπα (Primum Romanum)»⁴.

Ὅσα λέγονται ἀπὸ τὸν συντάκτη τοῦ ἐνδεικτικοῦ αὐτοῦ κειμένου, τὸν Πάπα Γρηγόριο Ζ΄ (22.4.1073 - 25.5.1085)⁵, εἶναι δυνατὸν νὰ περιληφθοῦν σὲ μία μόνο φράσι, τὴν ἑξῆς:

«Ὁ πάπας [εἶναι] ἀπόλυτος κύριος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας»⁶.

Ἡ *Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης* ἀναδύεται ἀβίαστα μέσα ἀπὸ τὶς ὄντως ἐξωφρενικὰς αὐτὰς «Παπικὲς Ὑπαγορεύσεις», ἀπὸ τὶς ὁποῖες

σταχυολογῶ τις ἀκόλουθες ἐπτὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικές ⁷:

«II. **Μόνο** ὁ ρωμαῖος ποντίφηκας ὀνομάζεται δικαίως **παγκόσμιος**».

«X. Εἶναι ὁ **μόνος**, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μνημονεύεται σὲ ὅλες τις ἐκκλησίες».

«XI. Τὸ **ὄνομά** του εἶναι **μοναδικὸ στὸν κόσμον**».

«XIX. Ὁ Πάπας δὲν μπορεῖ νὰ **κριθεῖ ἀπὸ κανέναν**».

«VIII. **Μόνον** αὐτὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα».

«IX. Ὁ Πάπας εἶναι ὁ **μόνος ἄνθρωπος**, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ πρίγκιπες φιλοῦν τὰ πόδια».

«XII. Ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ **καθαίρει** τοὺς αὐτοκράτορες».

Οἱ ρίζες τῶν κακοδόξων αὐτῶν «Ὑπαγορεύσεων», δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ἀνάγονται στὰ μέσα τοῦ Θ΄ αἰ., στὸ νόθο κείμενο τῶν «ψευδο-ἰσιδωρείων διατάξεων» ⁸. πρῶτος δέ, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτές, ἦταν ὁ Πάπας Νικόλαος Α΄ (857 - 867), ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἄρχισε τὸ *Σχίσμα* μεταξύ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, ἐπὶ Μ. Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως (858 - 867, 877 - 886).

Ἐπίσης, αὐτὲς οἱ «Παπικὲς Ὑπαγορεύσεις» σὺν τῷ χρόνῳ ἐπαγιώθησαν καὶ ἔλαβαν τελικὰ δογματικὴ ἰσχύν, δηλαδὴ σωτηριολογικὸ χαρακτήρα, τόσο ἀπὸ τὴν Α΄ (1869-1870) ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Β΄ *Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ* (1962-1965).

Τοιουτοτρόπως, ἰσχυροποιήθηκε στὸ ἔπακρον ἢ ἀπόλυτος καὶ παγκόσμιος ἐξουσία τοῦ Πάπα, ἔφ' ὅσον διεκηρύχθη, ὅτι τὸ θεμέλιο τῶν «Παπικῶν Ὑπαγορεύσεων», δηλαδὴ τὸ *Πρωτεῖο* καὶ τὸ *Ἀλάθητο* τοῦ Πάπα, ἀποτελοῦν θεόθεν δῆθεν ἀποκεκαλυμμένα δόγματα.

Ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου, ὁ *Παπικὸς Θεσμός*, τοῦ ὁποίου τὴν πεμπτουςία ἀποτελοῦν τὸ *Πρωτεῖον* καὶ τὸ *Ἀλάθητον*, διαστρέφει καὶ ἀλλοιώνει τόσο βαθέως τὴν περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε πολὺ ὀρθῶς καὶ ἐγκύρως ἐχαρακτηρίσθη, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὸ *Ἀλάθητον*, ὡς «ἡ αἵρεσις τῶν αἱρέσεων», ἡ ὁποία – ὅσο καμμία ἄλλη αἵρεσις – «ἐξηγέρθη ριζοσπαστικῶς καὶ ὀλοκληρωτικῶς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του» ⁹.

Ἡ *ἐξέγερσις* δὲ αὐτῆ, προϊόντος τοῦ χρόνου, προσέλαβε

χαρακτήρα *παναιρετικόν*, ἐφ' ὅσον ὁ *Παπικὸς Θεσμὸς* ἀπέβη ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος καὶ ἡ πηγὴ πολλῶν ἄλλων καινοτομιῶν καὶ σοβαρωτάτων αἱρέσεων τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ κέντρο τὸ Βατικανό.

Ἐν τούτοις, ἓνας περίπου αἰὼν συμμετοχῆς τῶν ὀρθοδόξων στὴν σύγχρονή μας *Οἰκουμενικὴ Κίνησι* ἦταν ἀρκετός, ὥστε αὐτοὶ νὰ ὑποπέσουν δυστυχῶς σὲ δύο θανάσιμα ἁμαρτήματα:

α. νὰ *ἀποχαρακτηρίσουν* τὴν παπικὴ παναίρεσι, ὥστε νὰ θεωρῆται αὐτὴ πλέον ὡς δῆθεν *Ἀδελφὴ Ἐκκλησία*¹⁰, μὲ τὴν ὁποίαν δῆθεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι *ἀοράτως ἐνωμένη*, μέσω τοῦ δῆθεν *κοινοῦ βαπτίσματος*.

β. νὰ *ἀποχαρακτηρίσουν* καὶ τὸν Πάπα, τὴν πέτρα αὐτὴν τοῦ σκανδάλου, ὥστε νὰ θεωρῆται αὐτὸς πλέον ὡς δῆθεν «πρότυπον» «ἠθικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ ὄντως προφητικοῦ ἀρχηγοῦ»¹¹, ἀξίου μάλιστα δῆθεν νὰ μετὰσχη τῆς δόξης τῶν Ἁγίων καὶ μαζί τους νὰ ἀκτινοβολῇ «τὸ φῶς τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμον»¹²!

Μήπως ὅμως αὐτὴ ἡ κριτικὴ μας ἀξιολόγησις ἀποτελεῖ ὑπερβολὴν καὶ ἀδικεῖ τοὺς ὀρθοδόξους *Οἰκουμενιστάς*;

Ἐν συνεχείᾳ, θὰ προσπαθῶ νὰ τεκμηριώσω μὲ συντομία καὶ λιτότητα τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματά μου.

§ β. «Ἐπίδειξη πλανητικῆς ἐξουσιαστικῆς ἰσχύος»

ΤΗΝ 8.4.2005, δεκατρεῖς ἀκριβῶς ἡμέρες μετὰ τὴν Β΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ὁπότε τιμᾶται ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ προβάλλεται ἡ ἀντι-παπικὴ θεολογία του, οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* συμμετεῖχαν συμπροσευχόμενοι στὴν κηδεῖα τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ (+ 2.4.2005)¹.

Γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸ τραγικὸ *Σχίσμα τοῦ 1054*, τὸ ὁποῖο βεβαίως ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει σημειωθῆ ἐκ μέρους τοῦ Παπισμοῦ καμμία ἀπολύτως ὑποχώρησις ἀπὸ τὶς πλάνες του περὶ τὴν Πίστιν, τὴν Λατρείαν καὶ τὴν Ὁργάνωσιν, γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρο τοῦ Πάπα συμπροσεύχονται 47 Ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς Προκαθήμενοι (Κωνσταντινουπόλεως, Ἀθηνῶν, Τιράνων) καὶ 26 Ἀρχιερεῖς.

Εἶναι προφανέστατο, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι δὲν συμμετεῖχαν στὴν κηδεῖα τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα ἀληθῶς ἐν ὀνόματι τῆς Μιᾶς καὶ Μοναδικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· «δὲν ἐνήργησαν ἑπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν»², ἐφ' ὅσον ὑφισταμένου τοῦ *Σχίσματος*,

«οὐδεὶς ἀπολύτως συγχρωτισμὸς ὀρθοδόξων καὶ ρωμαιοκαθολικῶν ἐπιτρέπεται εἰς θέματα προσευχῆς, λατρείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς γενικώτερον»³.

Ἐγράφη πολὺ χαρακτηριστικά, ὅτι

«ἡ καθιέρωσις τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, κατὰ τὴν Β΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ἀμέσως μετὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», συνιστᾷ «ὀρόσημο τῆς πατερικῆς ἀπόψεως καὶ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ παραδόσεως»· «εἶναι ὁ Πατέρας, ποὺ σαφῶς χαρακτηρίζει τὸν πάπα αἰρεσιάρχη καὶ τοὺς δυτικούς αἰρετικούς»².

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ «ὀρόσημο» μαρτυρεῖ καὶ τονίζει, μὲ ἐξαιρετικὴ πρᾶγματι ἔμφασι, ὅτι σήμερα ἔχει διαμορφωθῆ μία *νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα*, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀντι-πατερικοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἡ ὁποία ἔχει διαρρήξει ἀπροκαλύπτως τὴν ἐνότητα τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* μὲ τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Ἡ προσευχητικὴ συμμετοχὴ τῶν καθ' ἡμᾶς *Οἰκουμενιστῶν*, μάλιστα δὲ σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς καὶ ἐντὸς τοῦ πλαισίου μιᾶς παπικῆς λειτουργίας καὶ Ἀκολουθίας, ὅπως ἐγίνε στὴν κηδεῖα τοῦ Πάπα⁴, ἀποτελεῖ ὄχι μόνο μίαν «**ἀθέμιτη πρωτοβουλία**»², ἀλλὰ ἀναγνώρισι, νομιμοποίησι καὶ συμμετοχὴ στὴν *Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότητα*, ἐν τέλει δὲ ἀλλοτρίωσι Πίστewος καὶ Ζωῆς καὶ δεινὸν πλήγμα κατὰ τῆς *Ὁρθοδόξου Καθολικότητος*.

Ἡ Πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὴν Ρώμη, ὅπου ἐτελέσθη ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, διεκήρυξε τὸν *θρίαμβο* κυριολεκτικὰ τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος* μὲ τὸν πλέον εὐγλωττο τρόπο καὶ ὁ *θρίαμβος* αὐτὸς εἶχε οἰκουμενικὴ ἀπήχησι.

Ἐγράφη ἐνδεικτικῶς, ὅτι ὁ ἀποθανὼν Πάπας ἦταν «ὁ **πρῶτος Πάπας τῆς παγκοσμιοποίησης τῶν ψυχῶν**»⁵, ἡ δὲ κηδεῖα του ἐχαρακτηρίσθη ὡς «**παγκόσμιο γεγονός**», ἐφ' ὅσον «**τουλάχιστον δύο δισεκατομμύρια τηλεθεατῆς – τὸ ἓνα τρίτο τῆς ὑψηλίου – παρηκολούθησαν**» αὐτὴν «**καὶ πάνω ἀπὸ τέσσερα ἑκατομμύρια προσκυνητῆς**» συνεκεντρώθησαν στὴν Ρώμη⁶.

Ἡ πολύκροτος ἐξόδιος Ἀκολουθία του

«μετατράπηκε σὲ παγκόσμια συνάντηση ἀνθρώπων κάθε θρησκείας καὶ ἐθνικότητος»· «ἡ Ρώμη μετετράπη καὶ πάλι σὲ κέντρο τοῦ κόσμου»· «ἡ κηδεῖα τοῦ Καρόλου Βοϊτίλα ἔφερε κοντὰ ὅσο ποτὲ ἴσως, τὰ τελευταῖα χρόνια, χριστιανούς, ἀλλοθρήσκους, ἀνθρώπους καλῆς θελήσεως ποὺ δὲν ἔχουν κάποιο συγκεκριμένο πιστεύω»⁵.

Ἦταν μία συγκέντρωσις προσωπικοτήτων ἄνευ προηγουμένου:

«**ἀνάμεσα στοὺς 2.500 ἐκπροσώπους Κρατῶν καὶ Θρησκειῶν**» ἦταν «**τέσσερις Βασιλιάδες, πέντε Βασίλισσες καὶ τουλάχιστον 70 Πρόεδροι καὶ Πρωθυπουργοί**», οἱ ὅποιοι «**παρέστησαν στὴν τελετὴ, ἀποτίοντας φόρο τιμῆς**» στὸν Πάπα⁷.

Δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια ἢ διαπίστωση, ὅτι

«**οὐδέποτε ἄλλοτε στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος**

ὑπῆρξε τόσο μεγάλη καὶ ἐντελῶς αὐθόρμητη συγκέντρωσι πλήθους γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμό του πρὸς κάποιον, ποὺ ἂν καὶ νεκρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀσκῇ τὴν ἀκτινοβολία του “οὔρμπι ἐτ ὄρμπι” (στὴν πόλι καὶ τὴν οἰκουμένη)»⁸.

Ἦσαν ὅμως πράγματι ὅλα τόσο *αὐθόρμητα*;

Δεισδυτικοὶ παρατηρηταὶ ὠμίλησαν γιὰ μία «φαντασμαγορικὴ ἐπίδειξη πλανητικῆς ἐξουσιαστικῆς ἰσχύος, με ἀφορμὴ τὴν κηδεΐα τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου Β΄»⁹. ἐπίσης, ὅτι ἦταν «ἐμφανῆς ἢ προσπάθεια τοῦ Βατικανοῦ νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία καὶ νὰ παρουσιασθεῖ ὁ Πάπας ὡς ἡγέτης τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου»¹⁰.

§ γ. «Santo Subito»!... «Άγιος Αμέσως»!...

ΤΩΡΑ, θα μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ προσεγγίσω τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπὸ μία ἄλλη σκοπιά, ἢ ὁποία εἶναι ἴσως περισσότερο ἐπώδυνη.

Μήπως, ἄρα γε, οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, μόνον μὲ τὴν παρουσία τους στὴν κηδεῖα τοῦ Πάπα, συμμετείχαν στὴν αἴρεσι τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*; Ἡ, τέλος πάντων: μήπως παρερμηνεύθηκε ἡ παρουσία τους αὐτῆ, ἢ ὁποία πιθανὸν νὰ μὴν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον μία «φιλοφρονητικὴ πράξι εὐγενείας»¹;

Δυστυχῶς, ὅσα προηγήθησαν καὶ ὅσα ἀκολούθησαν, δὲν ἀφήνουν περιθώρια παρερμηνείας καὶ παρεξηγήσεως, ὅπως θὰ διαπιστωθῆ ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἐξῆς.

Ὅταν ὁ σορὸς τοῦ Ποντίφικος μετεφέρθη γιὰ τελευταία φορὰ στὴν Πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου, τὰ ἀναρίθμητα πλήθη, τὰ ὁποία εἶχαν πλημμυρίσει τὴν Πλατεῖα αὐτὴν, ὡς καὶ τὶς ἄλλες πλατεῖες τῆς Ρώμης,

«Ἐξέσπασαν σὲ χειροκροτήματα» καὶ «τὸν “ἀνακήρυξαν” ἅγιο διὰ βοῆς», κραυγάζοντα «ρυθμικὰ τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα, καθὼς καὶ τὸ σύνθημα: “Santo Subito” (Ἁγιος Ἀμέσως· Γρήγορα Ἁγιος)»²!

Ὁ νέος Πάπας, ὁ Βενέδικτος Ις΄, ἄκουσε ἀσφαλῶς τὴν φωνὴ αὐτῆ τοῦ πλήθους καὶ 42 μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν ἐκδημία τοῦ προκατόχου του, τὴν 13η Μαΐου, ἀνεκοίνωσε τὴν ἔναρξι τῆς σχετικῆς διαδικασίας γιὰ τὴν *μακαριωνυμία* καὶ τὴν *ἀγιωνυμία* τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, «χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ’ ὄψιν οἱ προβλεπόμενοι ἀπὸ τὶς σχετικὲς διατάξεις περιορισμοί»³.

* * *

ΠΑΡΕΤΗΡΗΘΗ, ὅτι ἀφορμὴ γιὰ συζητήσεις ἔδωσε «ἡ σύντμησις τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῆς διαδικασίας πρὸς τὴν μακαριωνυμίαν»⁴. Ἐν τούτοις, πρόβλημα κατ’ οὐσίαν δὲν ὑφίστατο γιὰ δύο λόγους.

α. Ἡ 23η ἀπὸ τὶς «Παπικὲς Ὑπαγορεύσεις», αὐτοῦ τοῦ «ἐξαιρετικοῦ παπικοῦ ντοκουμέντου», στὸ ὁποῖο εἶχαμε προηγουμένως ἀναφερθῆ, διακηρύσσει τὰ ἐξῆς ἐξωφρενικά:

«XXIII. Ὁ ρωμαῖος ποντίφικας, ὁ ὁποῖος ἔχει χειρο-

τονηθεῖ σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες, γίνεται ἀδιαμφισβητήτως ἅγιος μὲ τὶς ἀξιομισθίες τοῦ μακαρίου Πέτρου»⁵!

β. Καθοριστικῆς σημασίας ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἦταν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*· αὐτοί, ὡς γνωστόν, κατόπιν συνοδικῆς ἀποφάσεως, πιστεύουν ἀντι-πατερικῶς, ὅτι δῆθεν

«ὄλοι οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὸ ἴδιον βάπτισμα ἐγίναμεν μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία»· ἐπίσης, ὅτι δῆθεν «τὰ Μυστήρια τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν» «εἶναι Μυστήρια τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας»· καὶ τέλος, ὅτι δῆθεν «τὸ Σχίσμα τοῦ 1054 ποὺ ἐχώρισε τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν δὲν ὑπάρχει»⁶.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πεποιθήσεων αὐτῶν, οἱ *Οἰκουμενισταὶ* τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἅμα τῇ ἐκδημίᾳ τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα, μὲ τὰ οὐρανομήκη ἐγκώμιά τους καὶ τὶς ἐγκάρδιες εὐχές τους, ἔσπευσαν νὰ ἀναβιβάσουν αὐτὸν στὸν Οὐρανὸ καὶ νὰ τὸν εἰσαγάγουν στὰ σκηνώματα τοῦ Παραδείσου!

Παρακαλῶ, νὰ μὴ θεωρηθῇ τοῦτο ὑπερβολή! Ἄς παρακολουθήσωμε τὴν ὄντως περιέργη καὶ *βέβηλη* αὐτὴ διαδικασία.

Σὲ πρῶτο ἐπίπεδο, ὁ ἀποθανὼν Πάπας ἐχαρακτηρίσθη μεταξὺ ἄλλων ὡς «τολμηρὸς ὄραματιστῆς» καὶ «ἰσχυρὰ προσωπικότης» (ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαίου)⁷.

ὡς «μεγάλῃ διαχριστιανικῇ προσωπικότητῃ» καὶ «σταυραετὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης» (ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Θεοδώρου)⁷. ὡς «ἐξαιρετικῇ θρησκευτικῇ προσωπικότης, θαρραλὸς ὄραματιστῆς καὶ σπάνιος παγκόσμιος ἡγέτης» (ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου)⁷. ὡς «χαρισματικὸς ἡγέτης τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς συμφιλίωσης» (ὑπὸ τοῦ Σέρβου μητροπολίτου Ζάγκρεμπ καὶ Λουμπλιάνας κ. Ἰωάννου)⁸.

Σὲ δεῦτερο ἐπίπεδο, ὁ μὲν Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος εὐχήθηκε γιὰ τὸν Πάπα: «ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσει μετὰ τῶν ἁγίων Του, ποὺ ἀκτινοβολοῦν τὸ φῶς τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σὲ ὅλοκληρο τὸν κόσμον»⁷(!)· ἡ δὲ Σύνοδος τῆς Σερβικῆς

Ἐκκλησίας ἐξέφρασε τὴν «προσευχητικὴ εὐχή»: ὁ Κύριός μας «νὰ χάριση αἰώνια ἀνάπαυσι καὶ τὴν Οὐράνια Βασιλεία Του στὸν κεκοιμημένο» Πάπα⁹!

Σημειωτέον, ὅτι ὁ πατριάρχης τῆς Σερβίας κ. Παῦλος ἔλαβε μέρος μαζί μὲ ἕναν ἀκόμη Ἐπίσκοπο, στὴν βραδυνὴ Λειτουργία τῶν Παπικῶν, στὸ Βελιγράδι, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Πάπα, στὴν ὁποία ὄχι ἀπλῶς συνεπροσευχήθη ἐπισήμως, ἀλλὰ προέβη καὶ σὲ δηλώσεις εὐχηθεῖς, *ὅταν θὰ ἀπέλθουμε τῆς ζωῆς αὐτῆς, νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς ἰδίας μερίδος* μὲ τὸν Πάπα⁸!

Ἐπίσης, ὁ πατριάρχης Μόσχας κ. Ἀλέξιος προσευχήθηκε «γὰ τὴν ἀνάπαυσι ἐν σκηναῖς δικαίων τῆς ψυχῆς» τοῦ Πάπα⁹, ὁ δὲ μητροπολίτης Βαρσοβίας κ. Σάββας ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς: «Πιστεύομε, ὅτι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου θὰ ἀξιῶση τὴν ψυχὴ του (τοῦ Πάπα) τῆς αἰωνίου μακαριότητος... Ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ του!»⁹.

Τέλος, ὁ μὲν ἐπίσκοπος Βιέννης καὶ Αὐστρίας κ. Ἰλαρίων (Ἄλφρέγιεφ), τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἐξέφρασε τὴν πεποιθήσι του, ὅτι ὁ Πάπας «σύντομα θὰ μακαριοποιηθῆ καὶ θὰ ἀγιοποιηθῆ» καὶ εὐχήθηκε: «Εἶθε ἡ ψυχὴ του νὰ ἀναπαύεται ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡ μνήμη του νὰ εἶναι αἰώνια»¹⁰(!). ὁ δὲ μητροπολίτης Πιτσοβούργου κ. Μάξιμος, τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἔπραξε τὸ ἀδιανόητον: τὴν 5.4.2005, ἐξέδωσε *Ἐγκύκλιο* «πρὸς τὸν εὐλαβῆ Κλῆρο καὶ Λαὸ τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως» του, μὲ τὴν ὁποία ἐδήλωνε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅτι

«συμμετέχομε στὸν θρῆνο τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» ὅτι «προσευχόμεθα γὰ τὴν ἀνάπαυσι τοῦ ἡγιασμένου Ποντίφικος, ὁ ὁποῖος ἀπῆλθε τῆς ζωῆς αὐτῆς μεταξὺ τῆς χορείας τῶν δικαίων καὶ τῶν ἁγίων»· καὶ κατέκλειε ὡς ἐξῆς: «Παρακαλῶ νὰ ἔχετε τὸν ἡγιασμένον Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία στὶς προσευχὲς Σας»¹¹!

* * *

ΑΡΑΓΕ, δοθέντων ὅλων τῶν ἀνωτέρω, ὑπάρχει ἀκόμη ἀμφιβολία, ὅτι οἱ καθ' ἡμᾶς *Οἰκουμενισταὶ* ἐξισώνουν Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμό; ὅτι συμπράττουν ἀποφασιστικῶς στὴν ἀνάδειξι τοῦ Πάπα ὡς *ἐνοποιοῦ*

παράγοντος τῆς Οἰκουμένης; καὶ ἐπομένως, ὅτι συμμετέχουν στὴν αἴρεσι τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*;

Γιὰ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διατηροῦν τυχὸν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ὄντως τραγικὴ αὐτὴ κατάστασι, θὰ ὀλοκληρώσω τὴν παροῦσα ἐνότητα μὲ ἓνα ἀκόμη ἐνδεικτικὸ γεγονός, προκειμένου νὰ τεκμηριώσω ἀπόλυτα τὰ συμπεράσματά μου.

Τὴν 12η καὶ τὴν 17η Ἰουνίου 2003, ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἔδωσε δύο *Διαλέξεις* στὴν Τουρκία, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τότε εἴκοσι πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ (16.10.1978)· τὴν πρώτη στὴν Ἄγκυρα, στὴν Πρεσβεία τοῦ Βατικανοῦ, καὶ τὴν δεύτερη στὸν παπικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στὴν Κωνσταντινούπολι¹².

Καὶ στὶς δύο *Ὀμιλίαι* του, ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶχε προσκληθῆ ἀπὸ τὸν Νούντσιο¹³ τοῦ Πάπα στὴν Τουρκία, μὲ σκοπὸ νὰ γίνῃ εἰδικὴ ἀναφορὰ στὶς δραστηριότητες τοῦ Ποντίφικου «ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ»¹⁴.

Ὁ πατριάρχης διὰ μακρῶν ἐπλεξε ἐνθουσιωδῶς τὰ ἐγκώμια τοῦ Πάπα καὶ προέβαλε αὐτὸν ὡς

«ἀνάστημα» καὶ «πρότυπον» «ἠθικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ ὄντως προφητικοῦ ἀρχηγοῦ, ὃχι μόνον ὄλων τῶν Καθολικῶν, ὃχι ἀπλῶς ὄλων τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ ὄλων τῶν ἀνθρώπων [ὄλων τῶν πίστεων], ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν»¹⁵!...

Τοιοτοτρόπως, εἴμεθα μάρτυρες μιᾶς ὀδυνηρᾶς *συγκρούσεως*:

- ἡ μὲν γνησίαι συνείδησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διαγιγνώσκει καὶ καταδικάζει τὴν «*παναμαρτίαν*» τοῦ *παπισμοῦ*¹⁶, ἐφ' ὅσον διὰ μέσου τοῦ *δόγματος περὶ τοῦ ἀλαθήτου*, «ὁ πάπας-ἄνθρωπος καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ Θεανθρώπου»¹⁷.

- ὁ δὲ πατριάρχης τῶν *Οἰκουμενιστῶν* κ. Βαρθολομαῖος θεωρεῖ τὸν σύγχρονό μας αὐτὸν ἐνσαρκωτὴ τῆς *παναμαρτίας τοῦ παπισμοῦ*, ὡς

«ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν»¹⁸, ὡς παγκόσμιον «πρότυπον», ὡς «παράδειγμα», ὡς «ὄντως ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ, ἄνδρα καλὸν καὶ τίμιον, ἀπεσταλμένον πρὸς πάντα ἄνθρωπον πάντων τῶν ἐθνῶν»¹⁹!...

Εἶναι προφανέστατο, ὅτι οἱ *Οἰκουμενισταί*, συμμετέχοντες ἔργῳ καὶ λόγῳ στὴν αἵρεσι τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*, διαρρηγνύουν βιαίως τὴν σχέσι τους μετὰ τὴν *Ὁρθόδοξη Καθολικότητα*.

§ δ. Ἡ συγκατάθεσις τοῦ Καθολικοῦ Σώματος

ΘΑ ΗΘΕΛΑ λοιπὸν νὰ ὀλοκληρώσω τὴν ἀνάλυσί μου, ἐπι-καλούμενος τὴν ἐπιείκειά Σας, μὲ μία οὐσιαστικὴ ἀναφορὰ στὸ ζήτημα τῆς *Ὁρθοδόξου Καθολικότητος*, τὴν ὁποία πλήττουν τόσο βαναύσως οἱ *Οἰκουμενισταί*.

Ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου, ἢ *Καθολικότης*, ἐκφράζει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὴν συγκλονιστικὴ καὶ μεγαλειώδη ἀλήθεια, ὅτι ἅπαντες οἱ εὐσεβεῖς, ζῶντες καὶ τεθνεῶτες, δηλαδὴ ὅλη ἡ Ἐκκλησία, εἶναι πρωτίστως μὲν ἐνωμένοι ἐν τῷ Χριστῷ σὲ ἓνα *Καθολικὸ Σῶμα*, ἀποτελοῦν μίαν ὀργανικὴ ἐνότητα καὶ ὁλότητα· κατόπιν δέ, εἶναι ἐνωμένοι, διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν Παναγία Τριάδα.

Ἐχει γραφῆ πολὺ χαρακτηριστικά, ὅτι

«ἐν τῷ Χριστῷ εὐρίσκεται ἡ πηγὴ καὶ ἡ οὐσία τῆς Καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐν τῷ Χριστῷ ἐνοῦται πᾶσα ἡ Ἐκκλησία μετὰ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τῆς Θείας Τριάδος, καὶ πάλιν πάντα τὰ μέλη Αὐτῆς ἐνοῦνται ἐν τῷ Χριστῷ εἰς ἓν τέλειον καὶ καθολικὸν σῶμα, τὸ σῶμα τοῦ ἐνὸς Χριστοῦ»¹.

Κορυφαίαν ἔκφρασι τῆς *Ὁρθοδόξου Καθολικότητος* ἔχομε στὴν Θεία Λειτουργία, στὴν ὁποία πραγματώνεται ἡ Ἐκκλησία, εἶναι παροῦσα ὅλη ἡ Ἐκκλησία, καὶ κατὰ τὴν ὁποία (Θεία Λειτουργία) ἀποκαλύπτεται ὄχι μόνον ἡ *ἐνότης*², ἀλλὰ καὶ ἡ *ἀμοιβαία σχέσις* τῶν μελῶν τοῦ *Καθολικοῦ Σώματος* τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ *ἐνότης* αὐτὴ καὶ ἡ *ἀμοιβαία σχέσις* τῶν ζώντων μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος πιστῶν εἶναι τὰ ἀπαραίτητα ἐκεῖνα συστατικὰ τῆς *Καθολικῆς Παραδόσεως*, τὰ ὁποία ἐπιβάλλουν νὰ τελοῦνται στὴν Ἐκκλησία τὰ πάντα «*σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις*»³, διότι τότε μόνον τὸ *Ὁρθόδοξο* εἶναι συνώνυμο καὶ ταυτίζεται μὲ τὸ *Καθολικόν*.

Ὅ,τι ἔχει τὴν *συγκατάθεσι* τοῦ *Καθολικοῦ Σώματος* τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καὶ *Ὁρθόδοξο*· ὅ,τι δὲ εἶναι πράγματι *Ὁρθόδοξο*, εἶναι καὶ *Καθολικόν*, διότι ἔχει τὴν *συγκατάθεσι* τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῶν Ἁγίων.

Δοθέντων αὐτῶν, τίθεται ἓνα πρῶτο σοβαρώτατο ἐρώτημα:

Ἐὰρ γὰρ ἡ συμμετοχὴ τῶν *Οἰκουμενιστῶν* στὴν *Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότητα*, ὡς καὶ ἡ συνακόλουθη προβολὴ τοῦ Πάπα ὡς «προτύπου» καὶ ἡ συγκαταριθμησίς του στὴν χορεία τῶν Ἁγίων, εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν τὴν *συγκατάθεσι* τῶν Ἁγίων;

Πῶς θὰ ἦταν τοῦτο δυνατόν, ἔφ' ὅσον ὁ δῆθεν *ἀλάθητος πάπας-ἄνθρωπος* ἔχει καταλάβει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν θέσι τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Ὅποιος εἶναι τὸ μοναδικὸ *κέντρο* τοῦ *Καθολικοῦ Σώματος* Του, τῆς Ἐκκλησίας Του ⁴;

Καὶ περαιτέρω, ἓνα περισσότερο συγκεκριμένο ἐρώτημα:

Ἐὰρ γὰρ, εἶναι ἐπιτρεπτὸς οἰοσδήποτε συγχρωτισμὸς Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν σὲ θέματα προσευχῆς, λατρείας, διακονίας καὶ κοινωνικῆς μαρτυρίας, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν σὲ μία *de facto* ἔνωσι,

«χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τοῦ Ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως;»⁵.

Ἡ ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ὑψίστης σημασίας· διότι, δυοῖν θᾶτερον: ἢ οἱ Ἅγιοι «ἔκαμαν λάθος, χαρακτηρίζοντας τὸν δυτικὸν χριστιανισμὸ ὡς αἵρεσι, παραχάραξι τῆς ἀληθείας καὶ ἀλλοτρίωσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως»⁵ ἢ οἱ *Οἰκουμενισταὶ* κάμνουν λάθος, χαρακτηρίζοντας τὸν Παπισμὸ ὡς δῆθεν *Ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ*, μὲ τὴν ὁποία ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι δῆθεν *ἀοράτως ἐνωμένη* μέσῳ τοῦ δῆθεν *κοινοῦ βαπτίσματος*.

Καὶ τὰ δύο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἰσχύουν.

Ἐν κατακλειδί· εἶναι προφανέστατο, ὅτι οἱ καινοτόμοι τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου* καὶ ἐν γένει οἱ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταὶ* δὲν ἀνήκουν στὴν *Ὁρθόδοξη Καθολικότητα*, «ἔχουν ἀποκοπῇ» ἀπὸ «τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων, τῶν ἐν Οὐρανοῖς ζώντων», εὐρίσκονται σὲ «ἀπειθεία καὶ ἀνυπακοή», τηροῦν μίαν «*ἁγιομάχο στάση*» καὶ ἔχουν ἀπολέσει τὴν «*θεϊκὴν συμμαχίαν*» ⁶.

Οἱ Ὁρθόδοξοι *Ἀντι-οικουμενισταὶ* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, ὡς φορεῖς τῆς *κληρονομίας* τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ,

δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν κοινωνία μὲ τοὺς *Οἰκουμενιστάς*, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ ἔχουν ἐγκαθιδρύσει μίαν *νέαν ἐκκλησιολογικὴν πραγματικότητα*, ἢ ὁποία βασίζεται στὴν αἵρεσι τῆς «'Αοράτου Ἐνότητος» τῆς Ἐκκλησίας⁷.

Γιὰ τὴν νεοφανῆ αὐτὴ οἰκουμενιστικὴ αἵρεσι θὰ μᾶς ἐνημερώσῃ ἐκτενῶς καὶ ἐπεριστατωμένως ὁ ἐπόμενος Ὅμιλητής.

Εὐχαριστῶ!

Τέλος
καὶ τῷ Θεῷ
δόξα
καὶ εὐχαριστία!

Τέλος
καὶ τῷ δοτῆρι τῶν ἀγαθῶν
Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!
Ἄμήν!

§ α. Ἡ Παποκεντρικὴ Παγκοσμιοτήτης

1. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἀρχιμ. Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν, Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς – Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις, Σειρὰ Β´-8, Ἀθήνα 2002.
2. Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἔκδοσις ς´, σελ. 300, «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1998.
3. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἀρχιμ. Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 115-121.
4. π. Νικηφόρου Βιδάλη, Οἱ Ρωμαῖοι Ποντίφηκες καὶ τὸ Ἔργο τους, σελ. 242, Ἀθήνα 1994 (ὁ σ. εἶναι «Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τῆς Καθολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν»).
5. Οἰκογενειακὸ ὄνομα: Ἰλδεβράνδης (**Ildebrando**), Λογγοβαρδικῆς καταγωγῆς. Τιμᾶται ὑπὸ τῶν Παπικῶν ὡς ἅγιος τὴν 25ῃ Μαΐου. Ἀριθμεῖται ὡς ὁ 157ος Πάπας. «*Θεωρεῖται μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων παπῶν ὄλων τῶν ἐποχῶν*» (π. Νικηφόρου Βιδάλη, αὐτόθι, σελ. 241)
6. Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 489.
7. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἀρχιμ. Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 120-121, ὅπου τὸ πλήρες κείμενο τῶν «Παπικῶν Ὑπαγορεύσεων».
8. «*Αἱ ψευδοῖσιδῶρειοι διατάξεις κατηρτίσθησαν περὶ τὰ μέσα τῆς θ´ ἑκατονταετηρίδος ἐν Γαλλίᾳ, καὶ μάλιστα ἐν τῇ μητροπόλει τῶν Ρεΐμων, ὑπὸ τινος ἐπισκόπου*». «*Τὸ σπουδαιότερον περιεχόμενον δὲν εἶναι τὰ ἐν αὐταῖς γνήσια ἔγγραφα, ἀλλὰ τὰ προστεθέντα ἐνενήκοντα τέσσαρα νόθα παπικὰ δεκρετάλια καὶ ἡ προστεθεῖσα νόθος Κωνσταντίνειος δωρεά. Οὐδεμία ἄλλη νοθεία ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ συνετελέσθη μετὰ τόσης τέχνης καὶ οὐδεμία ἄλλη εἶχε τόσον μεγάλα ἀποτελέσματα*». «*Σκοπὸς τῶν διατάξεων τούτων ἦτο ἡ ἔκθεσις καὶ ὑποστήριξις τῶν θεοκρατικῶν ἰδεῶν τῶν παπῶν κατὰ τῶν θεοκρατικῶν ἰδεῶν τῶν αὐτοκρατόρων, ὡσαύτως κατὰ τῶν ἀνεξαρτητῶν Ἐκκλησιῶν. Ὑπεράνω τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας κεῖται ἡ ἱερωσύνη, κορυφὴ δὲ τῆς ἱερωσύνης εἶναι ὁ πάπας, ἐπομένως, ὁ πάπας εἶναι «κεφαλὴ τῆς ὅλης οἰκουμένης» (caput totius orbis)*». (Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 299-300)
9. Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, ἔκδοσις ε´, σελ. 159, «*Σκέψις περὶ τοῦ “ἀλαθήτου” τοῦ εὐρωπαϊοῦ ἀνθρώπου*», § 9, «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1987.
10. Βλ. ἄρθρο: «*Ἐπίσημος ἀναγνώρισις τοῦ Παπισμοῦ ὡς “Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας”-Ἡ “Βελεμένδιος Ἐνωσις”*», περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις*», ἀριθ. 14/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1993, σελ. 33-40. Ἀφιέρωμα.
11. Ἐφημερ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2983/22.7.2003., σελ. 5 (ἀπόψεις πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαίου).
12. Ἐφημερ. «*Ὁρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1592/8.4.2005, σελ. 6 (εὐχὲς ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου).

§ β. «Ἐπίδειξη πλανητικῆς ἐξουσιαστικῆς ἰαχύος»

1. Ἄρχιμ. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, «Ὁρθόδοξος Καθολικότης ἢ Παποκεντρικὴ Παγκοσμιοτήτης;», περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 326/Μαΐος-Ἰούνιος 2005, σελ. 194-198.
2. Στεργίου Ν. Σάκκου (Ὁμ. Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.), «Ὁ Πάπας ἀπέθανε», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1596/13.5.2005, σελ. 1 καὶ 7.
3. Ἄρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τ. Β΄, σελ. 364, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1969.
4. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 647/ 30.4.2005, σελ. 3-4: «*Ἡ Α.Θ. Παναγιότης εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄*»:
«...ὁ Πατριάρχης ὠδηγήθη εἰς τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἐν τῇ ὁποίᾳ προσηυχήθη πρὸ τῆς ἐκτεθειμένης εἰς λαϊκὸν προσκύνημα σοροῦ τοῦ ἀειμνήστου Πάπα καὶ κατέθεσε σταυρὸν ἐκ λευκῶν ἀνθέων, κομισθέντα ἐκ τῆς Πόλεως»
«τὴν ἐπομένην, Παρασκευὴν, θὴν ἰδίου, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετὰ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀντιπροσωπειῶν παρηκολούθησαν τὴν ἐξόδιον θ. λειτουργίαν καὶ τὴν κηδεῖαν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου...».
5. Ἐφημερ. «Τὸ Βῆμα», 10.4.2005, σελ. Α22/Διεθνή.
6. Ἐφημερ. «Ἐστία», 9.4.2005, σελ. 1 καὶ 4.
7. Ἐφημερ. «Ἡ Καθημερινή», 9.4.2005, σελ. 11.
8. Ἐφημερ. «Ἐστία», 9.4.2005, σελ. 1/Ἐπιφυλλίς.
9. Χρήστου Γιανναρά, «Ἡ ἱστορικὴ ἀποτυχία ὡς εὐτύχημα», ἐφημερ. «Ἡ Καθημερινή», 17.4.2006/Ἐπιφυλλίς.
10. Μητροπολίτου Κυρηνείας Παύλου, «Δήλωσις» – 11.4.2005, ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1593/15.4.2005, σελ. 6.

§ γ. «Santo Subito»!... «Άγιος Ἀμέσως»!...

1. Μητροπολίτου Κυρηναίας Παύλου, «Δήλωση» – 11.4.2005, ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1593/15.4.2005, σελ. 6.
2. Ἐφημερ. «Ἐστία», 9.4.2005, σελ. 1/Ἐπιφυλλίς καὶ σελ. 4.
3. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 649/30.6.2005, σελ. 19. «Ἐναρξη τῆς Ὑποθέσεως μακαριωνυμίας καὶ Ἀγιωνυμίας τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄»· ἀριθ. 648/31.5.2005, σελ. 21-22: «Πρὸς μακαριωνυμίαν τοῦ ἀειμνήστου Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄».
■ Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τοὺς Παπικούς, «τὸ παράδειγμα ἐνὸς μακαρίου δὲν εἶναι ὁμοιον πρὸς ἐνὸς ἀγίου. Ἡ μακαριωνυμία ἐπιτρέπει ἢ καὶ διατηρεῖ πολλάκις τὴν τιμὴν εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀγιωνυμίαν, ἢ ὅποια δεσμεύει ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἀγίου» (αὐτόθι).
4. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 648/31.5.2005, σελ. 22.
5. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἀρχιμ. Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν, Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς – Ἀνησυχητικὸς Ἐξελίξεις, Σειρὰ Β΄-8, σελ. 121, «Παπικὲς Ὑπαγορεύσεις».
6. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου (Κοκκινάκη), Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων – Ἡ Πίστις καὶ ἡ Προσευχὴ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, σελ. 204, 203 καὶ 208, Λονδίνον 1975.
■ Σημειωτέον, ὅτι «Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων» (in English and Greek), «ἐκδίδεται εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως», ἐπομένως δὲ ἀποτελεῖ καὶ τὴν Ὁμολογίαν Κωνσταντινουπόλεως.
7. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1592/8.4.2005, σελ. 6: «Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάπα».
8. Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Διαδίκτυον, 7.4.2005.
9. Ἐκ τοῦ Διαδικτύου.
10. Forum «Orthodox News», Διαδίκτυον, 6.4.2005.
11. Ἐκ τοῦ Διαδικτύου.
12. Βλ. «Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Πατριάρχης, ὁμιλητὴς εἰς δύο διαλέξεις ἐν Ἀγκύρα καὶ Κωνσταντινουπόλει», περιοδ. «Ὁρθοδοξία» Κωνσταντινουπόλεως, Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2003, σελ. 577-584 (στὶς σελ. 579-584: «Lecture of His Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew On the Activities for World Peace by His Holiness Pope John Paul II - Ankara, 12 June 2003»)· περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 623/30.6.2003, σελ. 10-11· ἔφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2983/22.7.2003, σελ. 4-5: «Αἱ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης πρωτοβουλίαι τοῦ Ἰωάννου Παύλου Β΄» (μετάφρασις τῆς Ὁμιλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει).
13. Νούντιος (nuncio, nuntius, ἀπεσταλμένος)· ἀξιωματοῦχος τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ, διαπιστευμένος ὡς διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα σὲ Κυβερνήσι κράτους, τὸ ὅποιο διατηρεῖ ἐπίσημες διπλωματικὲς σχέσεις μὲ τὴν Ἁγία Ἐδρα.
14. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 623/30.6.2003, σελ. 10. Ἡ Ὁμιλία στὴν μὲν Ἀγκυρα ἦταν ἀγγλιστί, στὴν δὲ Κωνσταντινούπολι γαλλιστί.
15. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2983/22.7.2003, σελ. 5.
■ «His stature as a moral, religious, and indeed prophetic leader, not just of all Catholics, not just of all Christians, but of all people of all faiths...»· «Great is the burden to be such an example».

(Βλ. περιοδ. «Ὁρθοδοξία», ἐνθ' ἄνωτ. Στὸ ἐλληνικὸ κείμενο ἐκ τῆς γαλλικῆς, ἐλλείπει ἡ φράσις: «*of all faiths*»).

16. Ἄρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, ἔκδοσις ε΄, σελ. 159, «*Σκέψεις περὶ τοῦ "ἀλαθήτου" τοῦ εὐρωπαϊοῦ ἀνθρώπου*», § 10, «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1987.
17. Ἄρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, αὐτόθι, § 9, σελ. 158.
18. «*Μήνυμα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου πρὸς τὴν Α. Ἀγιότητα τὸν Πάπαν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἰωάννην Παῦλον Β΄ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετοῦς διακονίας εἰς τὴν Ἐπισκοπικὴν Καθέδραν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης (16/10/2003)*», περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 627/ 31.10.2003, σελ. 2-3· περιοδ. «Ὁρθοδοξία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2003, σελ. 847-848.
19. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2983/ 22.7.2003, σελ. 5.
■ *«It is good for us to look to the example of one among us who has indeed been a good and faithful emissary of God to the people of all nations».*
(Βλ. περιοδ. «Ὁρθοδοξία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2003)

§ δ. Ἡ συγκατάθεσις τοῦ Καθολικοῦ Σώματος

1. Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, Ἡ Ἐκκλησιολογία τοῦ ἀποστόλου Παύλου κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, σελ. 102-103, Ἀθῆναι 1967.
2. «*Σῶμα Χριστοῦ εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Εὐχαριστία, τοῦτο δὲ ἐν Χριστῷ εἶναι ἔν»* «*ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἔχει εὐχαριστιακὴν φύσιν. Ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει Εὐχαριστία καὶ ἐκτὸς τῆς Εὐχαριστίας δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία.*» (Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, αὐτόθι, σελ. 125)
3. Ἐφεσ. γ´ 18.
4. Σημειώτεον, ὅτι καὶ ὁ νέος Πάπας, Βενέδικτος Ις´ (2005 ἐ.), κατανοεῖ τὴν *Καθολικότητα* μόνο ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῆς Ρώμης, δηλαδὴ τοῦ Πάπα:
«*Υπάρχει μίᾳ καὶ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐκφαίνεται στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία [ὑπάρχει πλήρως μόνο στοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας], διοικουμένη ἀπὸ τὸν Διάδοχο τοῦ Πέτρου καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους σὲ κοινωνία μὲ αὐτόν.*»
(Καρδινάλιου **Joseph Ratzinger**, νῦν Πάπα Βενεδίκτου Ις´, «*Δήλωσις Dominus Jesus*», § 17, 6.8.2000, ἐπικυρωθεῖσα καὶ ἐπιβεβαιωθεῖσα «ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς αὐθεντίας» τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β´, ἐφημερ. «*Ὁρθοδοξία*» Ἀθηνῶν, ἀριθ. 7/ 2000, σελ. 23)
5. Πρβλ. Πρωτοπρ. π. Γεωργίου Δημ. Μεταλληνοῦ (Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου), Πῶς ἔγινε ὁ Πάπας «ἀλάθητος», ἔκδοσις β´, σελ. 121, *ΙΓ. Κριτικὲς παρατηρήσεις*, «Πρότυπες Θεσσαλικὲς Ἐκδόσεις», Τρίκαλα-Ἀθήνα 2002.
6. Πρωτοπρ. π. Θεοδώρου Ζήση (Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.), Τὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας – Οἰκουμενισμὸς καὶ Παπισμὸς, σελ. 67 καὶ 69, *Κεφ. Β´*, «*Ἀνησυχητικὲς Ἐξελιξεις*», §2β´, ἔκδοσις «Βρυέννιος», Θεσσαλονίκη 2004.
7. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἱερομ. Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν, «*Ἡ Συμμετοχὴ στὸ "Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν" ὡς Ἐκκλησιολογικὴ Αἴρεσις – "Ἀόρατη Ἐνότης" καὶ "Βαπτισματικὴ Θεολογία"*»,., περιοδ. «*Ἅγιος Κυπριανός*», ἀριθ. 329/ Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2005, σελ. 242-243 καὶ ἀριθ. 330/ Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2006, σελ. 266-269.

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΔ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

**Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμὸς
Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης
καὶ «Ἄόρατος Ἐνότης» τῆς Ἐκκλησίας**

Βιντεοταινία

**Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης
καὶ ἀλλοτρίωσις
τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν**

- Α΄.** Ἡ νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα.
- Β΄.** Ἡ διγλωσσία τοῦ νέου Πάπα.
- Γ΄.** «Νῦν κρίσις ἐστὶ...»!

Παποκεντρική Παγκοσμιότητα καὶ ἀλλοτρίωσις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν

Α΄. Ἡ νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα

1. Ἡ κηδεῖα τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, τὴν 8η Ἀπριλίου τοῦ 2005, συνέβαλε –κατὰ τρόπο πράγματι μοναδικὸ– στὴν ἀνάδειξι τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*, ὅπως καλλιεργεῖ αὐτὴν συστηματικὰ ὁ *Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς* ἀπὸ τοῦ ἔτους 1965.
2. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο, πρὶν ἀπὸ τέσσερις δεκαετίες, οἱ *Οἰκουμενισταὶ* τοῦ Φαναρίου καὶ τοῦ Βατικανοῦ προέβησαν στὴν ἀμοιβαία *Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων* τοῦ 1054.
3. Μὲ τὴν πρᾶξι ἐκείνη, τῆς *Ἄρσεως τῶν Ἀναθεμάτων*, εἶχε ἐξισωθῆ ἡ πλάνη τῆς αἰρέσεως μετὰ τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὄρθοδοξίας καὶ εἶχε ἐγκαινιασθῆ μία *νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα*.
4. Ἐκτοτε, οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* ἀποξενώνονται σταθερὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ καθολικότητα τῆς Ὄρθοδοξίας καὶ συμβάλλουν –ἔργῳ καὶ λόγῳ– στὸν θριάμβο τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*, τόσο σὲ διαχριστιανικὸ, ὅσο καὶ σὲ διαθρησκειακὸ ἐπίπεδο, ὅπως ἔγινε πάλι στὴν 20ῆ *Συνάντησι Θρησκευτῶν γιὰ τὴν Εἰρήνην*, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2005 στὴν Λυὼν τῆς Γαλλίας.
5. Ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὴν Ρώμη, ὅπου ἐτελέσθη ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, ἔγινε ὁ ἀψευδῆς μάρτυς τοῦ *θριάμβου* αὐτοῦ τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*.
6. Ἡ κηδεῖα τοῦ Πάπα ἐχαρακτηρίσθη ὡς «*παγκόσμιον γεγονός*», ἐφ' ὅσον «*τοῦλάχιστον δύο δισεκατομμύρια τηλεθεατῆς – τὸ ἕνα τρίτον τῆς ὑφ'ἡλίου – παρηκολούθησαν*» αὐτὴν, «*καὶ πάνω ἀπὸ τέσσερα ἑκατομμύρια προσκυνητῆς*» συνεκεντρώθησαν στὴν Ρώμη.
7. Ἡ πολύκροτος αὐτὴ ἐξόδιος ἀκολουθία «*μετατράπηκε σὲ παγκόσμια συνάντησι ἀνθρώπων κάθε θρησκείας καὶ ἐθνικότητος*».

«ἡ Ρώμη μετετράπη καὶ πάλι σὲ κέντρο τοῦ κόσμου»· «ἡ κηδεῖα τοῦ Καρόλου Βοϊτίλα ἔφερε κοντὰ ὅσο ποτὲ ἴσως, τὰ τελευταῖα χρόνια, χριστιανούς, ἄλλοθρήσκους, ἀνθρώπους καλῆς θελήσεως, ποὺ δὲν ἔχουν κάποιο συγκεκριμένο πιστεύω».

8. Ἦταν πράγματι μία συγκέντρωσις προσωπικοτήτων **ἄνευ προηγουμένου**: «ἀνάμεσα στοὺς 2.500 ἐκπροσώπους Κρατῶν καὶ Θρησκειῶν» ἦσαν «τέσσερις Βασιλιάδες, πέντε Βασιλίσσες καὶ τοῦλάχιστον 70 Πρόεδροι καὶ Πρωθυπουργοί», οἱ ὅποιοι «παρέστησαν στὴν τελετῇ, ἀποτίοντας φόρο τιμῆς» στὸν Πάπα.

9. Ὅπως ἐγράφη, **«οὐδέποτε ἄλλοτε στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας** ὑπῆρξε τόσο μεγάλη καὶ ἐντελῶς αὐθόρμητη συγκέντρωσις πλήθους γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ του πρὸς κάποιον, ποὺ ἂν καὶ νεκρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀσκῆ τὴν ἀκτινοβολία του “οὐρμπι ἐτ ὄρμπι” [στὴν πόλι καὶ στὴν οἰκουμένη]».

10. Στὴν «παγκόσμια συνάντησι» τῆς Ρώμης, γιὰ τὴν κηδεῖα ἐνὸς αἰρετικοῦ Πάπα εἶχαν θέσι, δυστυχῶς, καὶ οἱ ὀρθόδοξοι Προκαθήμενοι καὶ Ἀντιπρόσωποι, **γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸ μέγα καὶ τραγικὸ Σχίσμα τοῦ 1054**, καὶ ἐνῶ ὁ αἰρετικὸς Παπισμὸς δὲν ἔχει ὑποχωρήσει ποσῶς ἀπὸ τὶς πολυειδεῖς πλάνες του.

11. Γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρο τοῦ Πάπα, συμπροσευχήθησαν **σαράντα ἐπτὰ** Ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν Τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων **τρεῖς Προκαθήμενοι**: Κωνσταντινουπόλεως, Ἀθηνῶν, Τιράνων, καὶ **εἴκοσι ἕξι Ἀρχιερεῖς**.

Οἱ Οὐνίτες ψάλλουν «Τρισάγιον» πρὸ τῆς σωροῦ τοῦ Πάπα.

«Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου τοῦ Θεοῦ, πατρὸς ἡμῶν καὶ ἐπισκόπου Ἰωάννου Παύλου πάπα Ρώμης καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον».

12. Εἶναι ἄρᾳ γε δυνατὸν νὰ παραμένουν ἐνωμένοι «σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις» οἱ ποιμένες ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι πλήττουν τόσο **βάνουσα** τὴν Ὀρθόδοξη Καθολικότητα καὶ συμβάλλουν **ἀπροκάλυπτα** στὴν ἀνάδειξι τῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιοτήτος*;

Β'. Ἡ διγλωσσία τοῦ νέου Πάπα

1. Ἡ ἀλλοτρίωσις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ ἡ παγιωμένη πλέον νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα ἀπωθοῦν ἐπιμελῶς στὴν λήθη τὴν τραγικὴ ἀλήθεια, ὅτι «ὁ παπικὸς θεσμὸς ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν αἵρεσιν, τὴν διαστρέφουσιν τὸ περὶ Ἐκκλησίας δόγμα».

«Εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην: ἔχομεν Πάπαν!».

2. Ἔτσι, οἱ Οἰκουμενισταὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς δὲν ἐνεργοῦν «ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις Πατράσιν», ὅταν συμμετέχουν ποικιλοτρόπως στὴν προαγωγή τῆς Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος.

«... μὲ πολλὴ ἀγάπη χαιρετίζω ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μὲν ἀναγεννηθῆ διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκονται ἀκόμη σὲ πλήρη κοινωνία μαζί μας. Ἐπίσης χαιρετίζω ἐσᾶς, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφές μας τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, μὲ τοὺς ὁποίους μᾶς ἐνώνει μία μεγάλη κοινὴ πνευματικὴ κληρονομιά, ριζωμένη στὶς ἀμετάκλητες ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ...».

3. Τὴν 24ῃ Ἀπριλίου 2005, ἔγινε ἡ ἐπίσημη ἔναρξι τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ νέου Πάπα, Βενεδίκτου ΙϚ'.

4. Στὴν Ἐνθρόνισί του ἦσαν παρόντες οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, οἱ ὁποῖοι συνέπραξαν γιὰ πολλοστὴ φορὰ στὴν προβολὴ τοῦ παναιρετικοῦ Παπικοῦ Θεσμοῦ.

5. Τὸ κράτος τοῦ μισοῦ τετραγωνικοῦ χιλιομέτρου, τὸ Βατικανό, ἀνεδείχθη καὶ πάλι σὲ ὑπερ-κράτος καὶ ὑπερ-δύναμι, τοῦ ὁποῖου οἱ διπλωματικὲς σχέσεις ἐπεκτείνονται σὲ 174 χῶρες!...

6. Ἐν τούτοις, οἱ Οἰκουμενισταὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λησμονήσουν, ὅτι ὁ νέος Πάπας, ὡς Καρδινάλιος Ράτσινγκερ, εἶχε ὑπογράψει τὸ 2000 τὴν Δήλωσι «*Dominus Jesus*», ἡ ὁποία ἐτόνιζε μὲ ἰδιαίτερη μάλιστα ἔμφασι καὶ σαφήνεια, ὅτι

7. «ὑπάρχει μία μόνο Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία διατηρεῖται ἐντὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ κυβερνᾶται ἀπὸ τὸν Διάδοχον τοῦ Πέτρου καὶ τοὺς Ἐπισκόπους ποὺ εὐρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ αὐτόν».

8. Ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΣ΄, ἂν καὶ ἐμφανίζεται ὡς μετριόφρων καὶ φιλενωτικός, τελικὰ ὅμως, ἀποδεικνύεται *δίγλωσσος* τοῦτο ἀπεδείχθη δύο ἀκριβῶς μῆνες μετὰ τὴν *Ἐνθρόνισί* του.

9. Τὴν 29ῃ Ἰουνίου 2005, ἡ Ἀντιπροσωπία τῶν *Οἰκουμενιστῶν* τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη Ζηζιούλα, ἔλαβε μέρος στὴν *Θρονικὴ Ἑορτὴ* τῆς Ρώμης.

«... χαιρετίζω ἐγκαρδίως καὶ στοργικῶς τὴν Ἀντιπροσωπία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία προσῆλθε γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴν περίστασι...».

10. Ὁ νέος Πάπας, ἀπευθυνόμενος στὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατακλύσει τὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἀλλὰ καὶ στοὺς παρισταμένους καὶ συμπροσευχομένους δυστυχῶς ὀρθοδόξους, ἦταν ἀπόλυτα σαφῆς στὴν διακήρυξι τῆς αἰρετικῆς *Παποκεντρικῆς Παγκοσμιότητος*:

11. «Ὁ Πάπας, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς Ἐπισκόπου Ρώμης, ἀσκεῖ ἓνα μοναδικὸ καὶ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν παγκόσμιον Ἐκκλησίαν διακόνημα, ἐκεῖνο τοῦ νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ὄρατό, εἰς τὸ διηνεκές, θεμέλιο τῆς ἐνότητος ὅλων τῶν ἐπισκόπων καὶ ὅλων τῶν πιστῶν»· «μετὰ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ὅλες οἱ Ἐκκλησίες εἶχαν ἀρχίσει νὰ θεωροῦν ἐκείνην τῆς Ρώμης, ὡς κεντρικὸ σημεῖο ἀναφορᾶς, εἰς ὃ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐνότητα ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ διαποιμάνσει».

«...Ὁ Πάπας, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς Ἐπισκόπου Ρώμης, ἀσκεῖ ἓνα μοναδικὸ καὶ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν παγκόσμιον Ἐκκλησίαν λειτουργημάτων, ἐκεῖνο τοῦ νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ὄρατό, εἰς τὸ διηνεκές, θεμέλιο τῆς ἐνότητος ὅλων τῶν ἐπισκόπων καὶ ὅλων τῶν πιστῶν...Μετὰ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ὅλες οἱ Ἐκκλησίες εἶχαν ἀρχίσει νὰ θεωροῦν ἐκείνην τῆς Ρώμης, ὡς κεντρικὸ σημεῖο ἀναφορᾶς, εἰς ὃ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐνότητα ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ διαποιμάνσει...».

12. Ὡστόσο, τὴν ἐπομένη, στὴν ἰδιαίτερη συνάντησί του μὲ τὴν Ἀντιπροσωπία τοῦ Φαναρίου, ὁ Πάπας Βενέδικτος ἐχρησιμοποίησε

μία διαφορετική γλώσσα, τῆς ὁποίας οἱ ἀμφισημίες παραπέμπουν στήν καθιερωμένη καὶ γνωστὴ πλέον διπλωματικὴ γλώσσα τῶν *Οἰκουμενικῶν Διαλόγων* καὶ τῆς λεγομένης *Θεολογίας τῆς Ἀγάπης*.

13. Πῶς ἄρα γε εἶναι δυνατόν νὰ εὐρίσκονται στὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικότητος οἱ *Οἰκουμενισταί*, ὅταν διὰ μέσου τῆς σιωπῆς των ἐπιτρέπουν στὸν Πάπα νὰ *τοὺς ἐμπαίζη* καὶ ταυτοχρόνως νὰ προάγῃ τὴν **θεομίσητη αἵρεσί του**;

Γ'. «Nūn κρίσις ἐστί...»!

1. Τὴν 8η Ἀπριλίου τοῦ 2005, δηλαδή δεκατρεῖς ἀκριβῶς ἡμέρες μετὰ τὴν Δευτέρα Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ὁπότε τιμᾶται ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ προβάλλεται ἡ ἀντι-παπικὴ θεολογία του, οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* συμμετεῖχαν συμπροσευχόμενοι στὴν κηδεῖα τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄!...

2. Οἱ οἰκουμενισταὶ Προκαθήμενοι εὐχήθησαν ἐπὶ λέξει,
«ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσει μετὰ τῶν Ἁγίων Του,
ποὺ ἀκτινοβολοῦν τὸ φῶς τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς
Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο!»

3. Εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητο, ὅτι ἡ μακρόχρονη καλλιέργεια τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, μὲ κέντρο τὴν Γενεύη καὶ τὸ Βατικανό, ἔχει διαμορφώσει καὶ ἐγκαθιδρύσει de facto μία *νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα*, ὅπως ἀντιλαμβάνονται αὐτὴν καὶ τὴν περιγράφουν οἱ ἡγέτες τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν*, ὅταν ὑποστηρίζουν, ὅτι

4. «*ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἀνεξαρτήτως δογματικῶν διαφορῶν, μέσῳ τοῦ κοινοῦ μας βαπτίσματος, εἴμεθα ἕνα ἐν Χριστῷ· καὶ αὐτὴ ἡ ἀόρατος ἐνότης μας, πρέπει νὰ γίνῃ ὀρατὴ*».

5. Τὶς αἰρετικὲς αὐτὲς ἀπόψεις, ἐξέθεσε ἐνώπιον τοῦ νέου Πάπα Βενεδίκτου, τὸν Ἰούνιο τοῦ 2005, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν* κ. Σαμουήλ Κόμπια, παρουσιά καὶ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*.

Συμπροσευχὴ γιὰ τὴν Ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν.
Ἰανουάριος 2006.

6. Ἡ συμμετοχὴ στὸ *Οἰκουμενικὸ Συμβούλιο* τῆς Γενεύης, ἡ σύμπραξις στὴν *Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότητα*, ὡς καὶ ἡ υἰοθέτησις τῆς κακοδοξίας τῆς *Ἀοράτου Ἐνότητος*, ἔχουν ὀδηγήσει τοὺς καινοτόμους *Οἰκουμενιστὰς* ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικότητος καὶ μακρὰν τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς Ἁγίους, βεβαίως δὲ «μὲ βαρύτατες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις».

7. «Nūn κρίσις ἐστί...»!

Οί ἐνιστάμενοι Ἀντι-Οικουμενισταί, πρὸ αὐτῆς τῆς Ἀποστασίας, διαπιστώνουν μὲ ἀγωνία τὸ συνεχῶς διευρυνόμενο χάσμα μεταξὺ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ Ὀρθοδόξων τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως.

Τέλος
καὶ τῷ δοτῆρι τῶν ἀγαθῶν
Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!
Ἄμήν!

● *Εἰσαγωγή εἰς τὸ Μέρος Β΄ τῆς «ΙΔ΄ Συνάξεως»*

Ὅπως ἀκούσαμε ἀπὸ τὸν **πρῶτο Ὅμιλητή**, ἀλλὰ καὶ ὅπως διαπιστώσαμε ἰδίως ὁμμασιν ἀπὸ τὴν σύντομη μὲν, ἀλλὰ τόσο ἐνημερωτικὴ ταινία μας, ἔχει ἐγκαθιδρυθῆ ὑπὸ τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν **μία νέα ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα**, ἡ ὁποία βασίζεται στὴν αἵρεσι τῆς δῆθεν **«Ἀοράτου Ἐνότητος»** ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν.

Ἡ οἰκουμενιστικὴ **κακοδοξία** τῆς **«Ἀοράτου Ἐνότητος»** ἀποτελεῖ τὴν **αἵρεσι-βάσιν** τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ προάγεται σταθερὰ μὲ τὴν κοινὴ καὶ ἀποφασιστικὴ συμβολὴ τῶν Παπικῶν, τῶν Προτεσταντῶν, τῶν Ἀγγλικανῶν, δυστυχῶς δὲ καὶ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

Τί ἀκριβῶς πρεσβεύει ἡ αἵρεσις αὐτή; Ποιό εἶναι τὸ πλαίσιο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καλλιεργεῖται; Καὶ ποιά τελικὰ εἶναι ἡ **Ἀληθῆς Ἐκκλησία**, στὰ ὅρια τῆς ὁποίας καὶ **μόνον** ὑπάρχει ἡ **Ἀληθῆς Ἐνότης** καὶ τὸ **Ἀληθὲς Βάπτισμα**;

Παρακαλῶ τὸν **δεύτερο Ὅμιλητή** μας, τὸν Ὀσιολογιώτατο **Ἱερομόναχο π. Κλήμη**, νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα, προκειμένου νὰ ἀπαντήσῃ στὰ καίρια αὐτὰ ἐρωτήματα.

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΔ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμὸς Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότης καὶ «Ἄορατος Ἐνότης» τῆς Ἐκκλησίας

Μέρος Β΄

Ἡ Οἰκουμενιστικὴ Αἵρεσις τῆς «Ἄοράτου Ἐνότητος» τῆς Ἐκκλησίας

- α. Τὸ σύγχρονο οἰκουμενιστικὸ ἐνωτικὸ πλαίσιο*
- β. Ἡ συμβολὴ τοῦ Παπισμοῦ στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου*
- γ. Ἡ συμβολὴ τοῦ ΠΣΕ στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου*
- δ. Ἡ συμβολὴ τῶν ὀρθοδόξων στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου*
- ε. Ἡ Ἀληθὴς Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ Ἀληθὲς Βάπτισμα*
- ς. Οἱ Οἰκουμενισταὶ εἶναι «ἀκοινωνητοὶ» ὡς «ἀλλότριοι Θεοῦ»*

§ α. Τὸ σύγχρονο οἰκουμενιστικὸ ἐνωτικὸ πλαίσιο

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα καὶ πνευματικὴ μας Πατέρα·
Θεοφιλέστατοι·*

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

1. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, Πρωθιερέας τῆς Κροστάνδης, ὁ περίφημος αὐτὸς καὶ σχεδὸν σύγχρονός μας Πασχάλιος Πατὴρ καὶ μέγας Ἅγιος τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἔγραφε συμπερασματικά καὶ προφητικά τὰ ἐξῆς, ἐνῶ ἡ ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εὐρίσκετο ἐν τῇ γενέσει της:

«Ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ προσκολληθούμε σταθερὰ στὴ μία ἀληθινὴ Πίστη καὶ Ἐκκλησία». «Ποιὸς ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐνωθῆ μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ Λουθηρανούς καὶ ἔτσι νὰ εἶναι ἓνα μὲ αὐτοὺς ἐν Χριστῷ, μία Ἐκκλησία, μία κοινότητα πιστῶν! Ἄς πετάξουν τὸ ψεῦδος, ἅς δεχθοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ ἅς ἐνωθοῦν μαζί μας εἰς ἐνότητα πνεύματος· φθάνουν οἱ διαφωνίες καὶ ἐπιχειρηματολογίες των. Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐγγύς, ἐπὶ θύραις! Ἄλλὰ ποιὸς ἀπὸ τὰ μέλη αὐτῶν ποὺ ὀνομάζονται ἐκκλησίες, κυρίως οἱ ἡγέτες... θὰ συμφωνήσῃ νὰ ἀποκηρύξῃ τὰ λάθη του; Κανείς. Καὶ ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ συμφωνήσωμε μὲ τὴν αἰρετικὴ τους διδασκαλία, χωρὶς νὰ ζημιωθῆ ἡ σωτηρία τῶν ἰδίων τῶν ψυχῶν μας...»¹!

2. Πράγματι, ἡ περίφημη κίνησις γιὰ τὴν λεγομένη ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν, ὅπως ἀκούσαμε καὶ εἶδαμε καὶ ὅπως θὰ ἀκούσωμε, γίνεται εἰς βάρος τῆς ἀληθείας, ἐν συμφωνίᾳ μὲ αἰρετικὲς διδασκαλίες καὶ πρὸς ζημίαν τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν τῶν ἐνεχομένων ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ ὄσων, ἰδίως «ἐν γνώσει», κοινωνοῦν μὲ αὐτούς.

Καὶ τοῦτο συμβαίνει, διότι ἀκριβῶς στὴν βάσι καὶ στὶς ἀπαρχές τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ κεῖται σαθρὸ καὶ ψευδὲς θεμέλιο: ἡ Αἵρεσις, ὅτι ὅλες οἱ λεγόμενες ἐκκλησίες καὶ ὁμολογίες τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἤδη **ἀόρατα ἐνωμένες** μεταξύ τους², ἐφ' ὅσον μάλιστα, ὅπως διατείνονται, ἔχουν ὅλες **ἀπὸ κοινῆς** τὸ σωτήριο **βάπτισμα**, μέσῳ τοῦ ὁποίου εἰσάγονται στὸ ἓνα Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία³. Ἄρα,

ἔστω καὶ ἂν αὐτὲς εἶναι ἀτελῶς πρὸς στιγμὴν ἐνωμένες, μποροῦν νὰ συνεργάζωνται, νὰ συμπροσεύχωνται καὶ νὰ μαρτυροῦν ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἴδιο Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον, προσπαθώντας παράλληλα νὰ καταστήσουν τὴν ἐνόητά τους «ὄρατή».

3. Ὁ Κύριός μας λέγει στὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο, ὅτι «δένδρον σαπρὸν» δὲν μπορεῖ νὰ δίδῃ καλοὺς καρπούς⁴, ὁ δὲ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος μᾶς βεβαιώνει, ὅτι μία πηγὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἀναβλύζη ταυτόχρονα γλυκὴ καὶ πικρὴ, οὔτε ἡ συκὴ νὰ καρποφορῇ ἐλιές, οὔτε ἡ ἄμπελος σῦκα⁵!...

Καὶ ὁ Οἰκουμενισμός, ὡς ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις, δὲν ἐπιδέχεται θεραπείας, παρὰ μόνον καταδίκης, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδώσῃ καρπούς ἀγαθοὺς καὶ θεαρέστους, παρὰ μόνον πικροὺς καὶ μολυσματικούς!

Ἄς παρακολουθήσωμε ὅμως μὲ συντομία, ἐπικαλούμενοι τὸν φωτισμὸ τοῦ θείου Παρακλήτου διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων Προστατῶν μας Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, πῶς διαμορφώθηκε αὐτὸ τὸ **σύγχρονο οἰκουμενιστικὸ πλαίσιο**, πῶς ἐγκλωβίσθησαν οἱ ὀρθόδοξοι σὲ αὐτὸ σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο, γιατί οἱ καινοφανεῖς οἰκουμενιστικὲς θεωρίες καὶ πρακτικὲς συνιστοῦν ὀλεθρία αἵρεσι καὶ ποιὸ εἶναι τὸ χρέος τῶν πραγματικῶν Ὀρθοδόξων στὶς ἀποκαλυπτικὲς αὐτὲς ἡμέρες μας.

B. Ἡ συμβολὴ τοῦ Παπισμοῦ

στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου

4. Τὸ πρῶτο μέρος τῆς Ὁμιλίας τῆς ἀποψινῆς μας «**ΙΔ΄ Συνάξεως Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως**» ἦταν ἀφιερωμένο στὴν **Παποκεντρικὴ Παγκοσμιότητα**. Συνδεόμενοι μὲ αὐτό, ἀρχίζουμε τὴν ἐξέτασι τοῦ θέματός μας ἀπὸ τὸν **Παπισμό**.

Κατὰ τὴν ἐπίσημη Ὁμιλία του στὴν Ἐνθρόνισί του στὸ Βατικανό, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ περασμένου ἔτους, ὁ νέος Πάπας Βενέδικτος ὁ ΙΣΤ΄ ἔκανε ἀναφορὰ στὸ «**μυστήριο τοῦ βαπτίσματος**» ὅλων ὅσων δὲν εὐρίσκονται ἀκόμη σὲ πλήρη κοινωνία μὲ τὴν Ρώμη, στὴν δὲ Ὁμιλία του κατὰ τὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Ρώμης τὸν Ἰούνιο τοῦ περασμένου πάλι ἔτους ἀναφέρθηκε στὴν «**κοινὴ ἀποστολὴ**» Παπικῶν καὶ ὀρθοδόξων νὰ δίδουν τὴν μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ μαζί, βασιζόμενοι στὴν ἐνότητα, ἡ ὁποία τοὺς ἔχει ἤδη δοθῆ, προκειμένου ὁ κόσμος νὰ πιστεῦσῃ ⁶.

5. Ὁ νέος Πάπας συνέχισε ἔτσι τὴν γραμμὴ τοῦ προκατόχου του Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β΄, ὁ ὁποῖος στὸ μεῖζον οἰκουμενιστικὸ του κείμενο, στὴν Ἐγκύκλιο «**Ἴνα πάντες Ἐν ὼσιν**» τὸ 1995, ἔγραψε χαρακτηριστικά:

«Τὸ μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος, πὺ ἔχουμε ἀπὸ κοινοῦ, ἀντιπροσωπεύει “τὸν μυστηριακὸ σύνδεσμο ἐνότητας”. Οἱ θεολογικὲς, ποιμαντικὲς καὶ οἰκουμενικὲς συνέπειες τοῦ κοινοῦ βαπτίσματος εἶναι πολλὲς καὶ σημαντικὲς»· «ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς οἰκουμενικῆς κίνησης εἶναι ἡ ἀποκατάστασι τῆς πλήρους ὁρατῆς ἐνότητας ὅλων τῶν βαπτισμένων»⁷.

6. Οἱ Παπικοὶ ὄντως δέχονται τὸ βάπτισμα τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτούς, ἤδη ἀπὸ τὴν Σύνοδό τους τοῦ Τριδέντου τοῦ ΙΣΤ΄ αἰῶνος, καὶ ἀναγνωρίζουν αὐτό, μετὰ τὴν Β΄ Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, ὡς ἓνα σημαντικὸ στοιχεῖο κάποιου βαθμοῦ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, παρὰ τὶς διαιρέσεις τους⁸. Ἡ Β΄ Βατικανὴ ἦταν σαφῆς στὸ ὅτι ἡ ἐκκλησία περιλαμβάνει «Καθολικοὺς» καὶ «μὴ

Καθολικούς», «**ένωμένους ἅπαντας διὰ τοῦ κοινῶς Βαπτίσματος καὶ τῆς κοινῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό του**»⁹.

Βασιζομένη δὲ ἡ Σύνοδος αὐτὴ τοῦ Βατικανοῦ στὴν «ἐκκλησιολογικὴ πεποίθησι», ὅτι ἤδη υἰφίσταται «**πραγματικὴ, καίτοι ἀτελής, κοινωνία**» «**μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν**», προέτρεπε σὲ «**κοινὴ μαρτυρία**» καὶ «συνεργασία μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν» ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου, διότι ἀκριβῶς διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐκφράζεται ζωηρὰ ὁ ἐνωτικὸς σύνδεσμός τους¹⁰.

Γ. Ἡ συμβολὴ τοῦ ΠΣΕ

στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου

7. Παρ' ὅλον ὅτι τὸ λειτούργημα τοῦ Πάπα, ὡς ὑπερτάτου ἐνωτικοῦ παράγοντος ὄλων τῶν Χριστιανῶν, παραμένει στὸν Παπισμὸ ἀκλόνητο μέχρι σήμερα, ἢ ὡς ἄνω ἐκκλησιολογικὴ τους τοποθέτησις ἐκφράζει καὶ ἱκανοποιεῖ πλήρως τοὺς Προτεστάντες, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἤδη δραστηριοποιηθῆ στὴν ἴδρυσι τοῦ λεγομένου «**Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν**» (ΠΣΕ) τὸ 1948, δυστυχῶς μὲ τὴν συνδρομὴ καὶ συμμετοχὴ καὶ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

Σύμφωνα μὲ τὸν πρῶτο Γενικὸ Γραμματέα τοῦ ΠΣΕ Βίσερ Τούφτ, τὸ Συμβούλιο τῆς Γενεύης

*«εἶναι μία λύσις ἀνάγκης, ἕνας σταθμὸς στὴν πορεία...
μία κοινωνία, ἢ ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐνότητα
ἐκείνη ἐν Χριστῷ, ἢ ὁποία μᾶς ἔχει ἤδη δοθῆ, καὶ νὰ
προετοιμάσῃ τὸν δρόμο γιὰ μία πολὺ πληρέστερη καὶ
πολὺ βαθύτερη ἔκφρασι αὐτῆς τῆς ἐνότητος»¹¹.*

Διαφαίνεται ἐδῶ μὲ σαφήνεια ἡ προτεσταντικὴ ἐκκλησιολογικὴ πλάνη τῆς «**Ἀοράτου Ἐνότητος**» τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὁποία, μέσω τοῦ Πανομολογιακοῦ Συμβουλίου τῆς Γενεύης, προετοιμάζεται νὰ ἐκφρασθῆ πληρέστερα καὶ βαθύτερα, δηλαδὴ «**ὄρατά**».

8. Γιὰ νὰ διασκεδασθοῦν οἱ τυχόν ἐκκλησιολογικὲς ἐπιφυλάξεις Παπικῶν καὶ ὀρθοδόξων ἐναντι τοῦ ΠΣΕ, ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ ἡ γνωστὴ ὡς **Δήλωσις τοῦ Τορόντο τὸ 1950**¹¹.

Στὴν Δήλωσι αὐτῇ, ἐνῶ δίδεται ἡ διαβεβαίωσις, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι τὸ ΠΣΕ δὲν εἶναι καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ «ὑπερεκκλησία», καὶ ὅτι αὐτὸ δὲν βασίζεται σὲ κάποια ἰδιαίτερη ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις γράφεται ὅτι «**τὸ ἀποτελεῖν μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι πιὸ περιεκτικὸ ἀπὸ τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἐκάστου**», μία σαφῶς προτεσταντικὴ ἐκκλησιολογικὴ διατύπωσις. Διότι ἐδῶ γίνεται λόγος γιὰ **διαχωρισμὸ** τῆς «Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» ἀπὸ τὸ «ἐκκλησιαστικὸ σῶμα» ὅπου ὁ καθένας ἀνήκει, τῆς πρώτης θεωρουμένης ὡς πιὸ «**περιεκτικῆς**», ὥστε νὰ περιλαμβάνει ἐντὸς αὐτῆς πλείονα τοῦ ἐνὸς «ἐκκλησιαστικὰ σώματα»!

Ἄλλωστε, στήν ἴδια Δήλωσι ὑπάρχει ἡ πρόβλεψις γιά ἔναρξι «**πνευματικῶν σχέσεων**»¹² μεταξύ τῶν «ἐκκλησιῶν-μελῶν» τοῦ ΠΣΕ καί τίθεται τὸ θέμα τῆς «**κοινῆς μαρτυρίας**» τους, διὰ τῆς «ἀλληλεγγύης, ἀλληλοβοηθείας καί ἀποφυγῆς πράξεων μὴ συμβατῶν μὲ ἀδελφικὲς σχέσεις»¹³. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ὅπως παρατηρεῖ οἰκουμενικὸς ἀναλυτῆς, «**ἡ ἐνότης ἀναπτυσσόταν μέσω τῆς παραδεκτῆς ποικιλίας**»¹⁴!...

9. Σταδιακά, τὸ ΠΣΕ ἄρχισε νὰ ἀποδεικνύη ἀπροκάλυπτα τὴν ὄντως μὴ «**οὐδέτερη**» ἐκκλησιολογικὴ του φύσι καί νὰ καλῆ τὶς «ἐκκλησίες-μέλη», ὅπως ἔπραξε στήν καταστατικὴ δήλωσι στήν Ναϊρόμπι τὸ 1975,

«νὰ ἐπιδιώξουν τὸν σκοπὸ τῆς ὁρατῆς ἐνότητος στήν μία πίστι καὶ στήν μία εὐχαριστιακὴ κοινωνία, ἐκφραζομένη στήν λατρεία καὶ στήν κοινὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ αὐξηθοῦν σὲ αὐτὴ τὴν ἐνότητα, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ»¹⁵.

Μέσω αὐτῆς τῆς «δεσμεύσεως» καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ποικίλων δραστηριοτήτων τοῦ ΠΣΕ, ὑπάρχει ἡ κατανόησις, ὅπως παρατηρεῖ ἐπιφανὲς στέλεχός του, νὰ βοηθηθοῦν οἱ «ἐκκλησίες-μέλη»

«νὰ βιώνουν ἀποτελεσματικὰ τὴν ἤδη ὑφισταμένη κοινωνία τους καὶ νὰ κινοῦνται πρὸς πλήρη ὁρατὴ ἐνότητα. Ἀπὸ τοῦ 1948, τὸ ΠΣΕ ἔχει βοηθήσει ὄντως τὶς ἐκκλησίες νὰ εἰσέλθουν σὲ **ριζικὰ ἀλλαγμένες σχέσεις** μεταξύ τους,... Αὐτὴ δὲ ἡ (ἔστω ἀτελής) κοινωνία, ἐκφράζεται... **σὲ μορφὲς κοινῆς προσευχῆς καὶ λατρείας... σὲ κοινὴ μαρτυρία καὶ διακονία**»¹⁶.

10. Ὅπως ἔχουμε τονίσει ἐνωρίτερα, τὸ συνεκτικὸ στοιχεῖο, κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς, αὐτῆς τῆς ἤδη ὑφισταμένης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τους, εἶναι, ὅπως λέγουν, τὸ **κοινὸ τους βάπτισμα**.

Γίνεται παραδεκτό, ὅτι ὑπὸ τὴν συνδυασμένη πίεσι τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Παπικῶν, μετὰ μάλιστα τὴν Β΄ Βατικανή, ἡ Ἐπιτροπὴ «Πίστις καὶ Τάξις» τοῦ ΠΣΕ προσέδωκε νῆξημένη σπουδαιότητα «**σὴν κοινὴ ἀναγνώρισι τοῦ βαπτίσματος ἀπὸ ὅλες τὶς ἐκκλησίες**»¹⁷.

Καὶ οἱ καρποὶ αὐτῆς τῆς ἐργασίας ποιοί ἦσαν;

Μόλις πρόσφατα, ἐν ὄψει τῆς Θ΄ Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ ΠΣΕ στὸ Πόρτο Ἀλέγκρε τῆς Βραζιλίας (Φεβρ. 2006), τὸ Συμβούλιο ἀπηύθυνε μία **Πρόσκλησι** στὶς «ἐκκλησίες-μέλη» του, ὅπου ἐγράφοντο, μεταξύ πολλῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά:

«Οἱ διαιρέσεις μας εἶναι πραγματικὰ τραύματα στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, δεσμευόμεθα μεταξύ μας στὸν δρόμο τῆς ὁρατῆς ἐνότητος...

» **“Οἱ ὅσοι ἔχουν βαπτισθῆ στὸν Χριστό, εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Χριστὸ στὸ ὄνομά του... Βάπτισμα σὲ ἔνωσι μὲ τὸν Χριστὸ καλεῖ τὶς ἐκκλησίες νὰ εἶναι ἀνοικτές καὶ τίμιες μεταξύ τους, ἔστω κι ὅταν αὐτὸ εἶναι δύσκολο... Τὸ ὅτι ἀνήκουμε ἀπὸ κοινοῦ στὸν Χριστὸ διὰ τοῦ Βαπτίσματος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἰκανώνει καὶ καλεῖ τὶς ἐκκλησίες νὰ συμβαδίσουν, ἀκόμα καὶ ὅταν εὐρίσκονται σὲ ἀσυμφωνία. Βεβαιώνουμε ὅτι ὑπάρχει ἓνα βάπτισμα, ὅπως ὑπάρχει ἓνα σῶμα καὶ ἓνα Πνεῦμα, μία ἐλπίδα τῆς κλήσεως ἡμῶν, εἷς Κύριος, μία πίστις, εἷς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων ἡμῶν (Ἐφ. δ΄ 4-6). Στὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, τὸ βάπτισμα ἐκδηλώνει τὴν πραγματικότητα ὅτι ἀνήκουμε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, ἂν καὶ κάποιες ἐκκλησίες δὲν εἶναι ἀκόμη ἰκανὲς νὰ ἀναγνωρίσουν ἄλλες ὡς ἐκκλησίες μὲ τὴν πλήρη ἐννοια τῆς λέξεως. Ὑπενθυμίζουμε τοὺς λόγους τῆς Δηλώσεως τοῦ Τορόντο, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἐκκλησίες μέλη τοῦ ΠΣΕ βεβαιώνουν ὅτι, “τὸ ἀνήκειν στὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πιὸ περιεκτικὸ ἀπὸ τὸ ἀνήκειν στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα ἐκάστου...” (IV. 3)¹⁸.**

Τὸ κάπως ἐκτενὲς αὐτὸ παράθεμα, ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἐναργῆ ἐπαλήθευσι ὄλων ὧσων ἀναφέραμε περὶ τῶν αἰρετικῶν ἐκκλησιολογικῶν θεμελιῶν καὶ ἐπιδιώξεων τοῦ ΠΣΕ.

Δ. Ἡ συμβολὴ τῶν ὀρθοδόξων

στὴν διαμόρφωσι τοῦ συγχρόνου οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου

11. Καὶ τώρα, ἐρχόμαστε στὸ πιὸ **ἐπώδυνο** τμῆμα τῆς Ὁμιλίας μας, ἐφ’ ὅσον θὰ καταδείξουμε, ὅτι γιὰ ὅσα αἰρετικά ἀκούσθηκαν μέχρι στιγμῆς σχετικὰ μὲ τὴν διαμόρφωσι τοῦ νέου οἰκουμενιστικοῦ ἐκκλησιολογικοῦ πλαισίου ἐντὸς τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», οἱ **ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ** ὄχι μόνον δὲν ἀντέδρασαν καὶ δὲν ἀντιδροῦν, ἀλλὰ καὶ συμμετέχουν μὲ ποικίλους τρόπους, τὸ δὲ τραγικώτερον, ὅτι φέρουν τεραστία εὐθύνη γιὰ τὴν ἐδραίωσι καὶ διάδοσι αὐτοῦ τοῦ αἰρετικοῦ πλαισίου!

Πράγματι, διὰ τῆς γνωστῆς **Ἐγκυκλίου τοῦ 1920**, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως θεωρεῖ, ἄνευ συγκαλύψεων καὶ περιστροφῶν, «**τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας**», ὀρθοδόξους καὶ ἕτεροδόξους, ὡς «**οἰκειάς ἐν Χριστῷ**» καὶ «**συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ**», συνεπῶς δὲ ὡς συναποτελούσας τὸ «**ὄλον χριστιανικὸν σῶμα**», ἦτοι τὸ «**ὄλον τῆς Ἐκκλησίας Σῶμα**»^{19!}

Ἐφ’ ὅσον, λοιπόν, ὅλοι οἱ ἕτεροδόξοι ἀναγνωρίζονται ὡς ἀνήκοντες στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὑφίσταται προφανῶς μὲ αὐτοὺς μία «**Ἀόρατος Ἐνότης**», ἡ ὁποία θὰ καταστῆ μέσω τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως «**ὄρατῆ**», εἶναι δὲ ἀπαραίτητη καὶ ἐξυπονοεῖται σαφῶς ἡ ἀναγνώρισις τοῦ βαπτίσματος τῶν ἕτεροδόξων/αἰρετικῶν, διότι πῶς ἄλλως ἀνήκουν στὸ Σῶμα τῆς Μιάς Ἐκκλησίας;

12. Πράγματι, ὁ καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς Ἰωάννης Καρμίρης, μᾶς τὸ ἐξηγεῖ αὐτὸ μὲ σαφήνεια:

«**Τούτου ἔνεκεν**», δηλαδὴ ὅτι «**πάντες οἱ χριστιανοὶ εἴμεθα μυστηριακῶς καὶ ἀπορρήτως ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ’ ἀλλήλων διὰ τῆς μυστηριακῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος**», «**ἀνεξαρτήτως εἰς ποίαν Ὁμολογίαν ἀνήκομεν**», «**τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπευθύνῃ τὸ περίφημον Διάγγελμα αὐτοῦ τοῦ ἔτους 1920 “πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ”, χαρακτηρίσαν τὰς χριστιανικὰς Ὁμολογίας ὡς “Ἐκκλησίας” ...»**²⁰.

13. Καί οι Οικουμενισταί τῆς Γενεῦης ὁμολογοῦν, ὅτι ὁ καθιερωμένος πλέον οἰκουμενιστικός ὄρος «**κοινωνία ἐκκλησιῶν**», ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη στό Καταστατικό τοῦ ΠΣΕ καί εἶχε ἤδη διαμορφωθῆ στήν συνάντησι τῆς Οὐτρέχτης τὸ 1938, ἀπαντᾶται πρωτίστως στήν γνωστὴ Ἐγκύκλιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920, φορτισμένος μὲ τὸ ἐκκλησιολογικὸ βᾶρος καί νόημα, τὸ ὁποῖο εἶναι ἄκρως προσφιλὲς στὸν προτεσταντικὸ κόσμο, μία δηλαδὴ «κοινωνία ἐκκλησιῶν» **δεδομένη** καί **προ-ὑφισταμένη**, καί ὄχι μόνον καθιερωμένη μὲ ἀνθρώπινες ἀποφάσεις²¹!

14. Ὁ δὲ ἐπ' ἐσχάτων **ζηλωτὴς Οἰκουμενιστὴς ἀρχιεπίσκοπος** τῆς Καινοτόμου ἐκκλησίας τοῦ νέου Ἡμερολογίου τῆς Ἑλλάδος **κ. Χριστόδουλος** γνωρίζει καλῶς τὴν ιστορικο-θεολογικὴ σημασία τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τὴν ὁποίαν καί συνεχῶς ἐπικαλεῖται, προκειμένου νὰ δικαιολογῇ τὰ τολμηρὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα του: Ἀναφέρθηκε εἰς αὐτὴν πρόσφατα δύο φορές, τόσο στὸ Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο τῆς Θεσσαλονίκης τὸν Ἰούνιο τοῦ 2003 μὲ θέμα «Ὁρθόδοξη Θεολογία καὶ Οἰκουμενικὸς Διάλογος»²², ὅσο καί στήν Προσφώνησί του πρὸς τὸν Γενικὸ Γραμματέα τοῦ ΠΣΕ πάστορα Σάμιουελ Κόμπια, κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ τελευταίου στήν Ἱερὰ Σύνοδο τὸν Μάιο τοῦ περασμένου ἔτους, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ΙΓ΄ Συνεδρίου γιὰ τὴν Ἱεραποστολὴ τοῦ ΠΣΕ²³, ἐνῶ ἐπίκειται ἡ ἐπίσκεψις του ἐντὸς τῶν ἐπομένων μηνῶν τόσο στὸ Βατικανό, ὅσο καί στήν ἔδρα τοῦ ΠΣΕ στήν Γενεῦη!

Ὅταν ὁμως βασίζεσαι σὲ αἰρετικὸ θεμέλιο, εἶναι προφανὲς ὅτι εὐρίσκεσαι στὸν χῶρο τῆς πλάνης καί τῆς αἰρέσεως!...

15. Κατὰ τὸ ἔτος 1975 συνέβη ἓνα γεγονός μεγάλης οἰκουμενιστικῆς σημασίας: ἐξεδόθη στὸ Λονδίνο ὑπὸ τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας Ἀθηναγόρου (Κοκκινάκη) ἡ λεγομένη «**Ὁμολογία Θυατείρων**», ἓνα βιβλίον μικροῦ σχήματος, 286 σελίδων, δίγλωσσο (ἐλληνικὰ-ἀγγλικά), μὲ ὑπότιτλο: «Ἡ Πίστις καὶ ἡ Προσευχὴ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ».

Ἡ μελέτη αὐτὴ εἶχε ὑποβληθῆ πρὸς ἔγκρισιν στήν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προηγουμένου πατριάρχου Δημητρίου (+ 1991) **ἐνέκρινε αὐτήν.**

Ἡ «**Ὁμολογία Θυατείρων**» εἶναι κυριολεκτικὰ πλήρης ἐκκλησιολογικῶν κακοδοξιῶν, τὶς ὁποῖες ἀνέπτυξαν οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, προκειμένου νὰ δικαιολογήσουν τὴν συμμετοχὴ τους στὸν Οἰκουμενισμό, ἀποτελεῖ δὲ **ὀργανικὴ συνέχεια** καὶ **ἀναλυτικὴ ἐρμηνεία** τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

Μερικὰ ἐνδεικτικὰ ἀποσπάσματα εἶναι ὑπὲρ ἀρκετὰ γιὰ νὰ καταδείξουν τὸ μέγεθος τῆς κακοδοξίας ὄχι πλέον τοῦ Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, ἀλλὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία τὰ ἐνέκρινε καὶ ἐπευλόγησε, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἐσιώπησαν ἐνώπιον μιᾶς τόσο φρικώδους ἐκκλησιολογικῆς διαστροφῆς, μὲ τὴν ἐπαινετὴ φωτεινὴ ἐξάίρεσι τοῦ συγχρόνου μεγάλου Ὁμολογητοῦ τῆς Πίστεως καὶ ἀγίου Ἀσκητοῦ, τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου (+ 1985) τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἀντέδρασε δημοσίως, πατερικῶς καὶ εὐθαρσῶς²⁴!

Διαβάζουμε στὴν «**Ὁμολογία Θυατείρων**»:

«Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, Ρωμαιοκαθολικοί, Ἀγγλικοί, Κοπτο-αρμένιοι καὶ Αἰθίοπες, Λουθηρανοὶ καὶ Μεθοδισταὶ καὶ ἄλλοι Προτεστάνται εἶναι Χριστιανοὶ βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος...»

«Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὸ ἴδιον βάπτισμα ἐγίναμεν μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία...

»Ἡ Ἐκκλησία ἔχει πόρτες, ἀλλὰ δὲν ἔχει τοίχους. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐμπνέει τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ζητοῦν καὶ νὰ εὐρίσκουν τὴν ἐξοδὸν καὶ ἐξερχόμενοι νὰ συναντοῦν ἄλλους Χριστιανοὺς διὰ νὰ γίνουν φίλοι, διὰ νὰ προσεύχωνται μαζὺ καὶ νὰ συνεργάζωνται διὰ τὸν μέγαν σκοπὸν τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος...

»Οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουν ὅτι ἀληθινὴ χειροτονία καὶ ἱερωσύνη ἔχουν καὶ μεταδίδουν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ Ἐπίσκοποι, οἱ Κοπτο-αρμένιοι καὶ Αἰθίοπες Ἐπίσκοποι, οἱ Ἀγγλικοὶ Ἐπίσκοποι»²⁵!...

16. Μὲ δεδομένες αὐτὲς τὶς ἰσοπεδωτικὲς ἐκκλησιολογικὲς βάσεις καὶ ἀρχές, τὶς ἐντελῶς ἀστήρικτες καὶ ἀθεμελίωτες Παραδοσιακά, πῶς

κρίνεται ἡ συνήθης δικαιολογία τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ὅτι συμμετέχουν στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, προκειμένου νὰ δίδουν **«τὴν μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας»** στὸν κόσμον τῶν ἑτεροδόξων;

Ἐφ' ὅσον, ὅπως παρουσιάσαμε, τὰ θεμέλια τῆς Κινήσεως αὐτῆς εἶναι ἀντορθόδοξα, ὁ δὲ Οἰκουμενισμὸς εἶχε ἤδη **ἔτοιμο καὶ ἐνεργὸ ἐκκλησιολογικὸ «πιστεύω»**, στὴν ἐδραίωσι τοῦ ὁποίου μάλιστα συνέβαλαν τὰ μέγιστα οἱ ἴδιοι οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, καὶ ἔθεσε ἄλλωστε αὐτοὺς **ἐντὸς ἐνὸς συγκεκριμένου πλαισίου λειτουργίας καὶ δραστηριότητος**, ἡ ἐπίδρασις καὶ ἡ «μαρτυρία» τῶν ὀρθοδόξων ἐναντι τῶν ἑτεροδόξων ἦταν καὶ εἶναι συγκριτικὰ μηδαμινὴ καὶ ἀσήμαντη, ἐνώπιον τῆς διαβρώσεως ποὺ οἱ ἴδιοι ὑφίσταντο καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑφίστανται ἀπὸ τοὺς ἑτεροδόξους, διαποτιζόμενοι συνεχῶς ἀπὸ τὴν νέα οἰκουμενιστικὴ διδασκαλία περὶ ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν καὶ ὑπερασπίζονται καὶ διαδίδουν²⁶.

17. Ὡς πρὸς τοῦτο, τὰ γεγονότα ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν.

Οἱ αἵρετικὲς διδασκαλίαι περὶ «Ἀοράτου Ἐνότητος» τῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ «Κοινοῦ Βαπτίσματος» ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων/αἵρετικῶν, ἀπαντῶνται σὲ πλεῖστα ὅσα κείμενα, ἐνέργειαι, δηλώσεις, συμφωνίες, διακηρύξεις κλπ. τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, εἴτε μεμονωμένως, εἴτε συλλογικῶς ἐν σχέσει καὶ συνεργασίᾳ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους.

Ἔτσι, ἐντελῶς ἐνδεικτικὰ, φθάσαμε

– στὴν λεγομένη **«Βελεμένδιο Ἑνωσι»** τοῦ Λιβάνου τὸ 1993, μὲ σαφῆ ἐκκλησιολογικὴ/μυστηριακὴ ἀλληλο-αναγνώρισι ὀρθοδόξων-Παπικῶν, διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως μάλιστα κάθε «ἀναβαπτισμοῦ»²⁷,

– στὰ ὅσα συνέβησαν καὶ συνδιεκηρύχθησαν κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου στὸ **Βατικανὸ τὸ 1995**, ὅπου εἴχαμε καὶ πάλι σαφῆ ἐκκλησιολογικὴ/μυστηριακὴ ταύτησι ὀρθοδόξων-Παπικῶν²⁸, καθὼς καὶ

– στὴν **κοινὴ ἀναγνώρισι τοῦ βαπτίσματος**, διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως μάλιστα κάθε ἀναβαπτισμοῦ, μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως - Εὐαγγελικῶν Προτεσταντῶν Γερμανίας τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 2004 στὸ Φανάρι²⁹.

Εἶναι φανερό, ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, ὅτι οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ διατελοῦν σὲ κατάστασι **πνευματικῆς τυφλώσεως** καὶ πάσχουν τραγικὴ

ἄγνοια τῶν «τρόπων» τῆς Ἁκτίστου Χάριτος τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὸν λόγο δὲ αὐτὸ ἀναγνωρίζουν Ἐκκλησία, Βάπτισμα καὶ Μυστήρια ἐκεῖ ὅπου ὄντως **δὲν ὑπάρχουν**, στὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ, καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν αὐτὰ ἐκεῖ ὅπου ὄντως **ὑπάρχουν**, στοὺς Ἄντι-οικουμενιστὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου!... Ὅντως, σημεῖο τῶν καιρῶν!

E. Ἡ Ἀληθὴς Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ Ἀληθὲς Βάπτισμα

18. Ἐὰν τὸ προηγούμενο κεφάλαιο τῆς Εἰσηγήσεώς μας ἦταν τὸ πιὸ ἐπώδυνο, τὸ παρὸν εἶναι τὸ πιὸ **σημαντικὸ καὶ θεολογικὸ** καὶ ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερα προσοχή.

Ἐκθέσαμε τὰ τῆς αἰρέσεως, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποδείξουμε σύντομα γιατί δὲν ὑπάρχει «Ἀόρατη Ἐνότητα» καὶ «Κοινὸ Βάπτισμα» Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν, ὥστε τὸ συμπέρασμα περὶ τοῦ πρακτέου νὰ ἐξαχθῆ ἀβίαστα.

Τὸ **θεμέλιο** τῆς Μιᾶς καὶ Μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὅποια εἶναι τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἡ **ἐνότητα τῆς Πίστεως** καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ **πηγὴ** τῆς ἐνότητός Της, διότι, κατὰ τὴν Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ ἀντίληψι ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ **Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θεμελιώνεται ἐπὶ τῆς ὀρθῆς καὶ σωτηρίου πίστεως/ὁμολογίας τῆς Ἀληθείας**³⁰.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ μεγαλύτερος Ἐκκλησιολόγος τῆς Πίστεώς μας, καλεῖ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ **«στῦλο καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας»**³¹.

Ἡ πίστις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ **ταυτίζεται** μὲ τὴν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν **Ὁρθοδοξία** ἢ μὲ **«τὰ ὀρθὰ δόγματα»**, καὶ μόνον μέσω αὐτῆς τῆς Πίστεως τῆς Ἀληθείας ἀποκτᾶται ἡ σωτηρία. Γιὰ τὸν λόγο δὲ αὐτὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ἀποκλειστικὰ μόνον **«μία πίστις»** καὶ **μία «ἐνότητα πίστεως»**³².

Ἄνευ λοιπὸν **ἐνότητος στὴν δογματικὴ Πίστι**, ἡ ὁποία μᾶς ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τὸν Ἴδιο τὸν Τριαδικὸ Θεό, εἶναι ἀδιανόητη ἡ ὁποιασδήποτε μορφῆς Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας³³.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος παρατηρεῖ χαρακτηριστικά:

«Ὅταν πάντες ὁμοίως πιστεύωμεν, τότε ἐνότης ἐστί... Τοῦτο γάρ ἐστὶν ἐνότης πίστεως, ὅταν πάντες ἔν ὧμεν... (ὅταν) δειχθῶμεν πάντες μίαν πίστιν ἔχοντες»³⁴.

19. Ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς τῆς χαρισματικῆς αὐτῆς Ἐνότητος Πίστεως στὴν Ἐκκλησία δίδεται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ Ὅποιο Τὴν

έμψυχώνει. Πράγματι, μέσω τῆς **Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**, διὰ τῶν ἁγίων ἀρετῶν καὶ τῶν θείων Μυστηρίων, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εὐρισκόμενα σὲ ὀργανικὴ ἐνότητα καὶ κοινωνία, ἀποτελοῦν ὄντως **«ἐν σῶμα»** καὶ **«ἐν πνεῦμα»** καὶ ὁμολογοῦν **«μίαν πίστιν»**³⁵, ἢ ὁποία ἐνώνει αὐτὰ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μεταξύ τους³⁶.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος κάνει μία θαυμάσια παρατήρησι στὸ σημεῖο αὐτό. Στὸ «ἐν σῶμα» πρέπει ὁπωσοῦντε νὰ ὑπάρχη «ἐν πνεῦμα», δηλαδὴ **ὁμόνοια καὶ ὁμοφροσύνη στὴν πίστι**, διότι ἐνδέχεται νὰ συμβῆ καὶ τὸ ἐξῆς:

«Ὅτι ἔστι μὲν σῶμα εἶναι ἐν, οὐχ ἐν δὲ πνεῦμα· ὡς ἂν εἴ τις καὶ αἰρετικῶν φίλος εἴη»³⁷.

Γι' αὐτὸ καὶ πάντοτε ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας στὴν πίστι, ἦταν ταυτόχρονα **ἀγώνας ἐναντίον ὅλων τῶν αἰρέσεων καὶ αἰρετικῶν**, οἱ ὁποῖοι κατέστρεφαν αὐτὴ τὴν ἐνότητα, ἔστω καὶ διὰ τῆς **παραμικρᾶς ἑτεροδιδασκαλίας**, καὶ τότε ἐπιπτε ἐπ' αὐτῶν σὰν κεραυνὸς τὸ **«ἀνάθεμα»** τοῦ Ἀποστόλου Παύλου³⁸.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ὑποστηρίξουμε, βάσει τῶν ἀνωτέρω, ὅτι στὸ **περίγραμμα τῆς ὀρθότητος τῆς Πίστεως**, ἔκφρασι τῆς ὁποίας εἶναι τὰ ἱερὰ Μυστήρια, **ἀνευρίσκουμε καὶ τὰ «ἔσχατα ὄρια»** τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ³⁹, στὴν Ὅποίαν εἰσέρχεται κανεὶς κανονικὰ καὶ νόμιμα μόνον μὲ ἓνα καὶ μοναδικὸ τρόπο:

20. Διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ **ἀληθοῦς Βαπτίσματος**, κατὰ τὸν «τύπον» καὶ τὴν «οὐσίαν», τοῦ τελουμένου ἀπὸ γνήσιο φορέα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ Χάριτος τῆς Ἐκκλησίας, **ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει καὶ εὐσεβείᾳ**⁴⁰, ὁ ἄνθρωπος εἰσάγεται στὴν Ἐκκλησία. Καὶ ὅλοι οἱ ὀρθοδόξως βαπτισμένοι, μὲ τὴν δύναμι καὶ τὴν σύμπραξι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συσσωματώνονται στὸ ἓνα Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, στὸν ζῶντα Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος⁴¹, συνηγμένοι περὶ τὸν Ὀρθόδοξον Ἐπίσκοπον, τρεφόμενοι καὶ ἐνούμενοι μὲ τὴν Εὐχαριστία καὶ διὰ τῆς Εὐχαριστίας, διὰ τοῦ τρόπου δὲ αὐτοῦ πραγματοποιεῖται ἡ **ὄντως Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας**⁴², ἢ θεία ἐκείνη **Θεανθρώπινη Κοινωνία**, ἢ ὁποία κάνει τὴν Ἐκκλησία νὰ εἶναι ὄντως ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ (Ὀρθόδοξος) καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

21. Ἐφ' ὅσον, ὅπως ἀκούσαμε προηγουμένως, ἀκόμη καὶ ἡ φιλία μὲ τούς αἰρετικούς λυμαίνεται τὴν Πνευματοκίνητη θεία ἐνότητα τῆς Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῶν αἰρετικῶν πίπτει τὸ ἀμίληκτο «ἀνάθεμα» τοῦ Ἀποστόλου, εἶναι ἐντελῶς ἀδιανόητο νὰ ὁμιλοῦμε γιὰ τὴν ἀνύπαρκτη ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἑτεροδόξων/ αἰρετικῶν, γιὰ τὰ ἀνύπαρκτα καὶ ἀνυπόστατα μυστήριά τους καὶ μάλιστα γιὰ τὸ «μόλυσμα»⁴³ καὶ ὄχι βεβαίως ἀληθὲς βάπτισμά τους⁴⁴!

Καὶ εἶναι ἓνα ἄλλο θέμα τοῦ πῶς ἡ Ἐκκλησία, βάσει τῆς Κανονικῆς Της Παραδόσεως, δέχεται τελικὰ στοὺς κόλπους Της τοὺς ἐν μετανοίᾳ ἐπιστρέφοντας εἰς Αὐτὴν ἀπὸ τὶς διάφορες Αἱρέσεις, ἐφαρμόζουσα τὴν μεγίστη «οἰκονομία», διάκρισι καὶ σωστικὴ φιλανθρωπία.

Ἄφου οἱ ἑτερόδοξοι μὲ τὴν Αἴρεσί τους ἐξέπεσαν τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τῆς Συνοδικῆς τους καταδίκης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου ἀπεκόπισαν ὀριστικῶς ἀπὸ Αὐτήν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσάγωνται διὰ τοῦ νοθευμένου τύποις καὶ οὐσίᾳ βαπτίσματός τους στὸ Ἕνα καὶ Μοναδικὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Σωτηρίας.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν οὔτε «Ἀόρατη Ἐνότης», οὔτε «Κοινὸ Βάπτισμα», οὔτε βεβαίως καὶ δυνατότης «Κοινῆς Μαρτυρίας καὶ Διακονίας» Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν. Ἀντίθετα, ὅσοι δέχονται αὐτά, κηρύσσουν αἵρεσι καὶ βλασφημία.

ζ. Οι Οικουμενιστὰι εἶναι «ἀκοινώνητοι» ὡς «ἀλλότριοι Θεοῦ»

22. Ἔχουμε ἤδη κατανοήσει τὸ πόσο **ἄστοχη, ἀστήρικτη** καὶ **αὐθαίρετη, ἀντι-πατερικὴ** καὶ **κακόδοξη, ἀντι-ευαγγελικὴ** καὶ **ἀντορθόδοξη** εἶναι ὁλόκληρη ἡ «ἐκκλησιολογία» τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Ἐάν κάθε «συμφωνία» καὶ «ἔνωσι» καὶ «ἀγάπη» εἰς βάρος τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς ἀληθινῆς Πίστεως καὶ Εὐσεβείας, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν Πατερικὴν Παράδοσιν **«προδοσία»⁴⁵**, ἂν ἡ ὑποκριτικὴ φλυαρία μὲ αἰρετικὸς λογίζεται κατὰκριτὴ ἐπικοινωνία καὶ πνευματικὴ **«μοιχεία»⁴⁶**, καὶ ἂν ἡ Πατερικὴ προτροπὴ μᾶς λέγει νὰ ἀποστρεφώμεθα **«τῶν αἰρετικῶν τοὺς συλλόγους»⁴⁷**, τότε καταλαβαίνουμε ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστὰι ἔχουν ἐφεύρει μία ἀπολύτως **νέα ἐκκλησιολογία**, ἐρχόμενοι σὲ **οὐσιαστικὴ ρῆξι** μὲ τὴν Ἀγιοπνευματικὴν Καθολικότητα τῆς Ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, καὶ ἔτσι κηρύσσονται καὶ εἶναι παντελῶς **«ἀκοινώνητοι»** ἀπὸ τὸ εὐσεβὲς τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα.

23. Οἱ Ὁρθόδοξοι, **ἀποτειχιζόμενοι** θεαρέστως ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς, ἐφ' ὅσον διαπιστώνουν ὅτι οἱ Καινοτόμοι καθίστανται **«ἀλλότριοι Θεοῦ»**, ἀκολουθοῦν τοὺς Ἁγίους, οἱ ὁποῖοι μᾶς διδάσκουν διὰ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου Στουδίτου μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια:

«Ἄγγελοι οὐ τολμῶσι παρασαλεῦσαι, οὐδὲ σαλεύοντες μένουσι μὴ ἀναθεματιζόμενοι, ὡς ὁ διάβολος καὶ ἡ ἀποστατικὴ αὐτοῦ πληθὺς. Καὶ πῶς ἄνθρωπος πᾶς ἐν σαρκὶ ὢν, σαλεύων καὶ καινοτομῶν, καὶ μάλιστα τοιαύτας καινοτομίας, οὐκ ἀλλότριος Θεοῦ;»⁴⁸.

Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐνιστάμενοι τῆς σήμερον, πράττουν, ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ, τὸ καθήκον ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει τὸ θεῖον παράγγελμα γιὰ τὶς παρόμοιες περιπτώσεις: **ὅσων ἀποστρεφόμεθα τὸ φρόνημα, πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε καὶ τὴν κοινωνία⁴⁹.**

24. Πράττοντες τὸ χρέος τους αὐτὸ ταυτοχρόνως τονίζουν, σύμφωνα μὲ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο⁵⁰, ὅτι ἀποστρέφονται τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν καινοτομία πάσῃ δυνάμει, ἐπειδὴ αὐτὰ εἶναι ψεῦδος καὶ καταστρέφουν τὴν σωτηρία τῶν πιστῶν, ἀλλὰ δὲν ἀποστρέφονται τοὺς

ἴδιους τοὺς πλανωμένους ἀνθρώπους -αἰρετικούς καὶ καινοτόμους-, τοὺς ὁποίους συμπαθοῦν καὶ εὖχονται ὑπὲρ μετανοίας καὶ σωτηρίας τους.

25. Τὸ χρέος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τῶν αἰρετικῶν εἶναι νὰ παραμένῃ **ἀνεξάρτητη** καὶ **ἀδέσμευτη** ἔναντί τους, μακρὰν τῶν ὑποχρεώσεων καὶ περιορισμῶν ποὺ ἐπιβάλλει ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμὸς στὰ μέλη του. Μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ βοηθᾷ τοὺς ἐκτὸς Αὐτῆς πλανωμένους νὰ ἐνωθοῦν ἐν μετανοίᾳ μὲ τὴν Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν Ὅποιαν ἐνσαρκώνει ἡ Ὁρθοδοξία.

Οὕτω πράττοντες, δὲν ἐνώνουμε τοὺς ἑτεροδόξους μὲ ἐμᾶς, ἀλλὰ μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὅλων τοὺς αἰώνων. Τοὺς βοηθοῦμε νὰ εἰσέλθουν στὴν Βασιλεία τῆς ἀγιότητος, στὴν Βασιλεία τῆς Χάριτος, στὴν Βασιλεία τῆς προσευχῆς, στὴν Βασιλεία τοῦ ἀσκητισμοῦ⁵¹, διότι τὰ θεόδοτα μέσα γιὰ τὴν κάθαρσι, τὸν ἀγιασμό, τὴν ἀναγέννησι καὶ τὴν ἀνακαίνισι τοῦ ἀνθρώπου, τὰ κατέχει μόνον ἡ ἀγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία⁵².

Ἡ ἄρνησις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν εἶναι καθόλου ἄρνησις τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἀνοιγματος τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμον, ἀλλὰ συνιστᾷ τὴν κατάφασι τῆς σωστικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ κόσμου!

Ἐπείγει λοιπόν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ διαφυλαχθοῦμε οἱ ἴδιοι καὶ νὰ φυλάξουμε τοὺς ἀδελφούς μας ἀπὸ ψευδεῖς ὁδοὺς, ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία καὶ τὴν προδοσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

26. Κατακλείουμε, σὺν Θεῷ, μὲ τοὺς ἀποφασιστικούς λόγους τοῦ Ὁμολογητοῦ Πατρὸς καὶ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς (+ 1979), οἱ ὁποῖοι εἶθε νὰ ἤχουν σὲ ὅλες τὶς καρδιὰς τῶν ὅπου γῆς Ὁρθοδόξων:

«Ἄνευ τῆς μετανοίας καὶ εἰσδοχῆς εἰς τὴν Ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀφύσικον καὶ ἀδιανόητον νὰ ὁμιλῇ τις περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν “Ἐκκλησιῶν”, περὶ τοῦ διαλόγου τῆς ἀγάπης, περὶ τῆς διακοινωνίας. Τὸ σπουδαιότερον ὅλων εἶναι νὰ γίνῃ τις “σύσσωμος” τοῦ

Θεανθρωπίνου σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τούτου κοινωνὸς τῆς ψυχῆς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ κληρονόμος ὄλων τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τοῦ Θεανθρώπου»⁵³. Ἀμήν!

**Τέλος
καὶ τῷ δοτῆρι τῶν ἀγαθῶν
Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!
Ἀμήν!**

1. **A. Vladimirov**, «Ἡ στάσις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κροστάνδης ἐναντι τῶν μὴ Ὁρθοδόξων Ὁμολογιῶν», σὺν περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος» Ἁγίου Ὁρους, ἀριθ. 21/1996, σελ. 36.
2. **Καλλίστου Ware Ἐπισκόπου Διοκλείας**, Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, σελ. 485/Κεφ. 16: «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἐπανένωση τῶν Χριστιανῶν», ἐκδ. «Ἀκρίτας», Ἀθήνα 1996.
 - Βλ. καὶ περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 329/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2005, σελ. 242-243 καὶ ἀριθ. 330/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2006, σελ. 266-269: «Ἡ Συμμετοχὴ σὺν τῷ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν ὡς Ἐκκλησιολογικὴ Αἵρεσις - «Ἄορατος Ἐνότης» καὶ «Βαπτισματικὴ Θεολογία»».
3. Βλ. ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 103-104: «Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις». • Καὶ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 26-29/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1992, σελ. 34-43: «Ἡ «βαπτισματικὴ θεολογία» τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς «θεωρίας τῶν κλάδων» - Κατάλυσις τῆς Ὁρθοδόξου Πατερικῆς Ἐκκλησιολογίας ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου Ζηζιούλα».
4. Ματθ. ζ' 18.
5. Ἰακ. γ' 11-12.
6. «*Homily of His Holiness Benedict XVI, St. Peter's Square, Sunday, 24 April 2005*», καὶ «*Homily..., St. Peter's Basilica, Wednesday, 29 June 2005*». Ἐκ τοῦ Διαδικτύου.
7. **Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄**, Ἴνα Πάντες Ἐν Ὁμοίᾳ (Ut Unum Sint), σελ. 77 καὶ 87, §§ 66 καὶ 77, ἐκδ. «Γραφεῖο Καλοῦ Τύπου» [Ἀθήνα 1995].
8. **Emmanuel Lanne**, «*Baptism*», σὺν «*Dictionary of the Ecumenical Movement*», π. 78, *WCC Publications*, Geneva 1991.
9. **Richard P. McBrien**, «*Roman Catholic Church*», αὐτόθι, σελ. 880.
10. **Tom Stransky**, «*Common Witness*», αὐτόθι, σελ. 198.
11. **Tom Stransky**, «*World Council of Churches*», αὐτόθι, σελ. 1084.
12. **Morris West**, «*Toronto Statement*», αὐτόθι, σελ. 1008.
13. **Tom Stransky**, «*World Council of Churches*», αὐτόθι, σελ. 1084.
14. **Morris West**, «*Toronto Statement*», αὐτόθι, σελ. 1009.
15. **Tom Stransky**, «*World Council of Churches*», αὐτόθι, σελ. 1085.
16. **Gunther Gassman**, «*Unity*», αὐτόθι, σελ. 1039-1040.
17. **Emmanuel Lanne**, «*Baptism*», αὐτόθι, σελ. 79.
18. **WCC 9th Assembly** - *Called to be the one Church: An invitation to the churches to renew their commitment to the search for unity and to deepen their dialogue*. Ἐκ τοῦ Διαδικτύου.
19. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Ἀ. Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 334 καὶ 335, ἐκδ. «Πατριαρχικὸν Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν», Σειρά: Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 47, Θεσσαλονίκη 1996.
20. **Ἰωάννου Ν. Καρμίρη**, Δογματικῆς Τμῆμα Ε΄ - Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, σελ. 241, 243, Ἀθήναι 1973.
21. **T.K. Thomas**, «*WCC, Basis of*», σὺν «*Dictionary of the Ecumenical Movement*», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 1096.

22. **Πέτρου Βασιλειάδη** (έπιμέλ.), Ὁρθόδοξη Θεολογία καὶ Οἰκουμενικὸς Διάλογος, σελ. 20, ἐκδ. «Ἀποστολικῆς Διακονίας», Ἀθήνα 2005.
23. Ἄρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδούλου, «Χαιρετισμὸς πρὸς τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον Δρα Sam Kobia, Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», περιοδ. «Ἐκκλησία», Μάιος 2005, σελ. 387.
24. «Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων - Ἐκκλησις τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους ὀρθοδόξους Ἱεράρχας», στὸ Καλλινίκου Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου (έπιμέλ.), Ὁρθόδοξος Μαρτυρία - Ἀντιοικουμενιστικὰ κείμενα..., σελ. 62-68, Ἅγιον Ὄρος - Ἀθήναι 1985.
25. **Athenagoras Kokkinakis Archbishop of Thyateira and Great Britain**, The Thyateira Confession or *The Faith of the People of God* /in English and Greek/ Published with the blessing and authorisation of the Ecumenical Patriarchate of Constantinople, pp. 158-159, 203, 204, *The Faith Press*, 1975.
26. **Protopresbyter Michael Pomazansky**, «*The Church of Christ and the Contemporary Movement for the Unification in Christianity*» (1962), στὸ **Selected Essays**, pp. 216-217, *Holy Trinity Monastery*, Jordanville, New York, 1996.
27. Ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3: «Ἡ Οὐνία ὡς Μέθοδος Ἐνωσεως κατὰ τὸ Παρελθόν, καὶ Σημερινὴ Ἀναζήτησις τῆς Πλήρους Κοινωνίας».
 • Βλ. καὶ εἰδικὸ ἀφιέρωμα ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 14/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1993, σελ. 33-40: «Υπὸ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν Ἐπίσημος ἀναγνώρισις τοῦ Παπισμοῦ ὡς “Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας” - Ἡ “Βελεμένδιος Ἐνωσις”».
28. Βλ. περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 520/31.7.1995, σελ. 2-21: «Ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης».
29. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 640/31.10.2004, σελ. 2-6: «Κοινὸν Ἀνακοινωθὲν τῆς 13ης συναντήσεως μεταξύ Θεολόγων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐν Γερμανίᾳ» (16-22.9.2004).
30. Ματθ. ιστ´ 16-18. Πρβλ. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, PG τ. 59, στλ. 128/«Εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν», Ὁμιλία ΚΑ´, α´.
 • Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG τ. 90, στλ. 93D/«Εἰς τὸν Βίον καὶ τὴν Ἄθλησιν...»: «**Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς πίστεως ὁμολογῶν ὁ Κύριος εἶναι εἰπὼν ἐπὶ τούτῳ καὶ Πέτρον καλῶς ὁμολογήσαντα, ἐμακάρισεν· ἐφ´ ᾧ καὶ τὴν τοιαύτην οἰκοδομήσειν Ἐκκλησίαν ὁ τῶν ὄλων Θεὸς ἀπεφήνατο**».
 • Βλ. καὶ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, Ἡ Ἐκκλησιολογία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κατὰ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο, σελ. 163-164, ἐκδ. «Γρηγόρη», Ἀθήνα 1984.
31. Α´ Τιμοθ. γ´ 15.
32. Ἐφεσ. δ´ 5, 13. Βλ. καὶ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐνθ´ ἄνωτ., σελ. 165.
33. Ἰωάννου Καρμίρη, Ἡ Ἐκκλησιολογία τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, σελ. 77-78, Ἀθήναι 1962.
34. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 62, στλ. 83/«Εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν», Ὁμιλία ΙΑ´, γ´,
35. Ἐφεσ. δ´ 4-5.

36. Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμός, σελ. 81, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχαγγέλων Τσέλιε, Βάλιεβο Σερβία, ἄχ.
37. Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 62, στλ. 79/«Εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν», Ὁμιλία ΙΑ΄, α΄.
38. Γαλ. α΄ 8-9. Βλ. καὶ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 180, 181.
39. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 37.
40. Μεγάλου Ἀθανασίου, PG τ. 26, στλ. 237BC/«Κατὰ Ἀρειανῶν Λόγος Δεύτερος», §§ 42-43.
• Βλ. καὶ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 41-42.
41. Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 104.
42. Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 149, 151.
43. «Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων», PG τ. 1, στλ. 948AB.
• Βλ. καὶ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 38.
44. Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 228, 230, 231.
45. Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 182.
46. Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 62, στλ. 88/«Εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν», Ὁμιλία ΙΑ΄, στ΄.
47. Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 56, στλ. 256/«Εἰς τὸ "Οὐδέποτε ἀφ' ἑαυτοῦ ποιεῖ ὁ Υἱὸς οὐδέν, ἐὰν μὴ τι βλέπη τὸν Πατέρα ποιούντ'», στ΄.
• Βλ. καὶ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 323, ὑποσημ. 332.
48. Ἀγίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1033D/Ἐπιστολὴ ΛΣΤ΄, «Εὐπρεπιανῶ καὶ τοῖς σὺν αὐτῶ».
49. Μεγάλου Ἀθανασίου, PG τ. 26, στλ. 1188BC/«Τοῖς τὸν μονήρη βίον ἀσκοῦσι...»: «Ἵν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτοις ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν».
• Βλ. καὶ Ἱεροῦ Γενναδίου Σχολαρίου, Γράμμα πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς..., (15.11.1452), στὸ περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 23.
50. Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 48, στλ. 952 καὶ 948/«Περὶ τοῦ μὴ δεῖν ἀναθεματίζειν ζῶντας ἢ τεθνηκότας», δ΄ καὶ γ΄.
51. Protopresbyter Michael Pomazansky, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 225-226.
52. A. Vladimirov, «Ἡ στάσις τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Κροστάνδης ἐναντι τῶν μὴ Ὁρθόδοξων Ὁμολογιῶν», στὸ Περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 33.
53. Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 225.

● **Ἐπίλογος «ΙΔ΄ Συνάξεως»**

Ἦδη, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, ἐφθάσαμε στὸ τέλος καὶ τῆς ἐφετινῆς μας δεκάτης τετάρτης «Συνάξεως».

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Εὐχαριστοῦμε τὴν Ὑπερευλογημένη Θεοτόκο καὶ τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας, Φώτιο Μεγάλο, Γρηγόριο Παλαμᾶ καὶ Μᾶρκο Εὐγενικό, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ βοήθειά τους!

Ἐλπίζουμε, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ «Σύναξις» θὰ συντελέσῃ ἀποφασιστικὰ

- σὲ ἓναν βαθύτερο ὀρθόδοξο προβληματισμό·
- στὴν ἐνίσχυσι τοῦ **ἀντι-οικουμενιστικοῦ** ἀγῶνος·
- στὴν προσθήκη προσευχῆς γιὰ τὸ θαῦμα μιᾶς **Νέας Κυριακῆς** τῆς **Ὁρθοδοξίας** καὶ τὴν νίκη τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας ἐπὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

Ἔχουμε ἱερὸ χρέος νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς αἰρέσεως, ἐνιστάμενοι νομίμως καὶ θεαρέστως, μὲ ὁδηγοὺς πάντοτε τοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ μὲ πιστότητα στὴν πνευματικὴ **Κληρονομιά** τους.

Ὁ ἱερὸς προμαχῶνας τοῦ **Ἀντι-οικουμενισμοῦ** πρέπει νὰ γίνῃ ἀκόμη ἰσχυρότερος, ὥστε νὰ ἀναχαιτίσῃ καὶ ἀποκρούσῃ ὀριστικῶς τὴν συγκρητιστικὴ αἴρεσι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

* * *

Ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, θὰ ἤθελα νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω θερμὰ ὅλους, διότι μᾶς ἐτιμῆσατε καὶ μᾶς ἐνθαρρύνατε μὲ τὴν παρουσία Σας.

Σᾶς εὐχόμεθα καλὴ Σαρακοστὴ καὶ καλὸ Πάσχα !

Πρὶν ἢ Χορωδία μας νὰ θέσῃ τὴν προσευχητικὴ τῆς σφραγίδα, παρακαλῶ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας νὰ ἀνέλθῃ στὸ Βῆμα, γιὰ νὰ θέσῃ τὴν κατακλείδα τῆς δεκάτης τετάρτης «Συνάξεώς» μας.

